

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφονίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2008 • ΤΕΥΧΟΣ 60

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περίοδος ξεκούρασης ἀλλὰ καὶ περισυλλογῆς	σελ. 1
Νὰ διακοπῇ ὁ διάλογος μέ τόν Πάπαν	σελ. 2
Οὐνία: ἡ μέθοδος τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ	σελ. 3
Φιλία μέ τή φύση	σελ. 10
Λόγος ἑλληνικός	σελ. 13
Ἡ προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας στήν κοινωνία	σελ. 14
Ἡ πανάκεια τῶν βρεφονηπιακῶν σταθμῶν	σελ. 16
Ἡ δορυφορική παρακολούθηση καί ἡ εὐθύνη μας	σελ. 18
Ἐπιστολές ἀναγνωστῶν	σελ. 19
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 20
Εἰδήσεις καί σχόλια	σελ. 21

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗΣ

Τό καλοκαίρι εἶναι περίοδος ξεκούρασης γιά τόν μέσο πολίτη ἀλλά καί –γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο– «πονηρή» περίοδος κατά τήν ὁποία περνοῦν ἀπαρατήρητα κρίσιμα νομοσχέδια καί λαμβάνουν χώρα σέ συλλογικό, ἔθνικό καί διεθνές ἐπίπεδο ἐνέργειες πού ἐνοχλοῦνται ἀπό τό φῶς. Ἄς θυμηθοῦμε μόνο τήν προδοσία τῆς Κύπρου τό καλοκαίρι τοῦ 1974.

Ἐμεῖς στήν *Παρακαταθήκη* εὐελπιστοῦμε

ὅτι –μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ– τίποτε «πονηρό» δέν θά συμβεῖ, ἀλλ’ ἀντιθέτως θά δοθεῖ ὁ χρόνος μέσα στήν ἄνεση τοῦ καλοκαιριοῦ, πού δέν πιέζεται ἀπό τό ἄγχος καί τή διασύννη τῶν συνηθισμένων ρυθμῶν τῆς ζωῆς, νά ὠριμάσουν καλά καί ὄχι πονηρά πράγματα, τά ὁποῖα δρομολογήθηκαν στήν περίοδο πού πέρασε.

Σ’ αὐτό τό καλοκαιρινό τεῦχος θά ἔχετε τήν εὐκαιρία νά διαβάσετε σοβαρά ἄρθρα

καί παρεμβάσεις, ὅπως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ καί τοῦ σεβαστοῦ Καθηγουμένου π. Γεωργίου Καψάνη, ἐξ ἀφορμῆς τῆς χειροτονίας τοῦ Οὐνίτου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δημητρίου Σαλάχα, ἐπίσης νά διαβάσετε σχόλια καί

εἰδήσεις ἀλλά καί νά δροσιθεῖτε μέ τό κείμενο «Φιλία μέ τή φύση» τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου.

Καλό καλοκαίρι!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑ ΔΙΑΚΟΠΗ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Σεραφεῖμ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ κ. Ἱερωνύμῳ καί τῇ Ἀγίᾳ καί Ἱερᾷ Συνόδῳ εἰς Ἀθήνας

Μακαριώτατέ μοι Δέσποτα,

Κατόπιν τῆς πρότερα γενομένης ἐκλογῆς νέου Ἐπισκόπου τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Πάπα Ρώμης κ. Βενεδίκτου 16ου ἐπιβεβαιοῦται πέραν οἰασδήτινος ἀφελοῦς ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ αἰρετική Παπική παρασυναγωγή, ὡς ἀπεκάλει αὐτήν ὁ ἀείδιμος πνευματικός ἡμῶν πατήρ Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Σεραφεῖμ, οὐδ' ὅλως μετέβαλε τήν θηριώδη αὐτῆς στάσιν ἐναντι τῆς Ἀδαιρέτου Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἀπεκόπη ὀδηγηθεῖσα εἰς μυρίας πτώσεις διαστρεβλώνουσα ὑπαιτίως καί μεθοδικῶς καί τό δόγμα καί τό πολίτευμα καί τό ἦθος τῆς ἀδαιρέτου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνθρόνισις δέ, ἐν μέσαις Ἀθήναις τήν 24ην λήγοντος μηνός Μαΐου ἐ.ἔ. τοῦ κ. Δημητρίου Σαλάχα ὡς Ἐπισκόπου τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνυπάρχτων Οὐνιτῶν, ἀποβάλλει τό προσωπεῖον τῆς δῆθεν ἀγαπητικῆς σχέσεως καί τῆς θεωρίας τῶν «ἀδελφῶν Ἐκ-

κλησιῶν» καί ἀποκαλύπτει τό ἀληθές δυσειδέστατον πρόσωπον τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ πλήξαντος καιρίως τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεως καί ἐμμένοντος σατανικῶς ἐν τῇ ἀφορήτῳ αὐτοῦ κακίᾳ.

Ὅθεν εὐλόγως φρονῶ, ὅτι χρέος ἔχομεν, ὅπως ἐπανεκτιμήσωμεν κατόπιν καί τοῦ ἐπαισχύντου διά τήν Ἀδαιρέτον Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν κειμένου τῆς Ραβέννας, τήν περαιτέρω μετοχήν ἡμῶν, ὡς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, εὐθέως πλησσομένης ὑπό τῆς κακοτρόπου Ρώμης, ἐν τῷ διεξαγομένῳ μετ' αὐτῆς διαλόγῳ καί ἐν ταῦτῳ ὅπως ἐπανεκτιμήσωμεν τήν μετοχήν ἡμῶν εἰς τό συμπίλημα τῶν αἰρετικῶν παραφυσίων τοῦ παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν λεγομένων «Ἐκκλησιῶν» ὡς καί τό λυσιτελές ἢ μή τῆς μετοχῆς ἡμῶν εἰς τοὺς λοιπούς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διαλόγους, διότι φοβοῦμαι ὅτι τό μόνον ἐπιτυχανόμενον εἶναι ἡ παροχή διά τῆς ἡμετέρας συμμετοχῆς ἄλλοθι εἰς τὰς ἡγεσίας αὐτῶν περί τῆς δῆθεν πνευματικῆς ἰσοτιμίας μετὰ τῆς Θεοῖδρύτου Ἀδαιρέτου Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκλογή καί ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Οὐνίτου Ἐπισκόπου ἐν Ἀθήναις, θέτει ἕκαστον ἐξ ἡμῶν πρό τῶν ἱστορικῶν εὐ-

θινῶν αὐτοῦ καί ταπεινῶς φρονῶ, ὅτι ἐπὶ τέλους ἤλθεν ἡ ὥρα νά ἀντιδράσωμεν εἰς τόν ἐπιχειρούμενον διασμόν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ᾽Αδαιρέτου ᾽Ορθοδόξου Καθολικῆς ᾽Εκκλησίας, τόν ὁποῖον ἐπιχειρεῖ ἀνευθεριάστως ἡ ἐκπεσοῦσα Ρώμη. Θά ἐνθυμεῖσθε ἀσφαλῶς τήν τραγικήν ἐκείνην εἰκόνα, τήν ὁποίαν ἐπαρουσίασεν ἡ τηλοψία ἐκ τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας τοῦ Πάπα Ρώμης ᾽Ιωάννου Παύλου Β΄, ὅτε εἶς θίασος οὐνιτῶν ἀλλοεθνῶν ἔψαλλον εἰς τήν ᾽Ελληνικήν γλῶσσαν διά τούς προφανεῖς λόγους τῆς δῆθεν οἰκουμενικότητος τοῦ Παπικοῦ θρόνου ἐπιμνημόσυνον δέησιν παρουσία ᾽Αρχηγῶν Αὐτοκεφάλων ᾽Ορθοδόξων ᾽Εκκλησιῶν.

Δι' ὃ καί πάνυ εὐλαδῶς εἰσηγοῦμαι, ὅπως δι' ᾽Αποφάσεως ᾽Υμῶν συμπεριληφθῆ τό ἄκρως αὐτό ἐπίκαιρον θέμα εἰς τά

πρός συζήτησιν θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς συγκληθησομένης τακτικῆς Συνόδου τῆς ᾽Ιεραρχίας τοῦ προσεχοῦς ᾽Οκτωβρίου ἐ.ἔ. μέ ὀρισθησόμενον εἰσηγητήν τόν βαθυνοῦστατον καί ἀκραιφνέστατον θεολόγον καί πολυγραφώτατον συγγραφέα καί ἀγαπητόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν Σεβ. Μητροπολίτην Ναυπάκτου καί ᾽Αγίου Βλασίου κ.κ. ᾽Ιερόθεον, ὅστις σημειώτερον οὐδεμίαν γνῶσιν τῆς ἡμετέρας προτάσεως κέκτηται.

᾽Επὶ δέ τούτοις ὑποβάλλων τήν ἀδιάπτωτον ἀφοσίωσίν μου ᾽Υμῖν, διατελῶ μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης καί τῆς προσηκούσης τιμῆς,

᾽Ελάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† ᾽Ο Πειραιῶς Σεραφεῖμ

ΟΥΝΙΑ: Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΟΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

τοῦ ᾽Αρχιμανδρίτου Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς ᾽Ιεραῆς Μονῆς ᾽Οσίου Γρηγορίου ᾽Αγίου ᾽Ορους

Προσφάτως ὁ Πάπας διώρισε ἐπίσκοπο καί ἀποστολικό ᾽Εξαρχο γιά τούς ἐν ᾽Αθήναις ἐλάχιστους Οὐνίτας τόν χειροτονηθέντα εἰς ἐπίσκοπον Καρκαδίας τήν 24η Μαΐου 2008 οὐνίτη κληρικό κ. Δημήτριο Σαλάχα, καθηγητή στό ᾽Ινστιτοῦτο ᾽Ανατολικῶν Σπουδῶν τῆς Ρώμης καί μέλος τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς ᾽Επιτροπῆς γιά τόν Διάλογο ᾽Ορθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν. Γιά τήν οὐνιτική κοινότητα τῶν ᾽Αθηνῶν τό γεγονός ὑπῆρξε βαρυσήμαντο, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἀνακοίνωση τῆς κοινότητος στήν ἱστοσελίδα της καί κυρίως ἀπό τόν χειρο-

τονητήριο λόγο τοῦ κ. Σαλάχα¹. Γιά τούς ᾽Ορθοδόξους ὁμως τό ἴδιο αὐτό γεγονός ὑπῆρξε λυπηρό καί προκλητικό, καθώς ἔφερε πάλι στήν ἐπικαιρότητα τό πρόβλημα τῆς Οὐνίας, ἀπεκάλυψε γιά μία ἀκόμη φορά τίς διαθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐναντίον τῆς ᾽Ορθοδοξίας καί φανέρωσε πόσο ἐπικίνδυνη εἶναι γιά τήν ᾽Ορθοδοξία ἡ προοπτική τῶν λεγομένων Θεολογικῶν Διαλόγων. Οἱ κατωτέρω διαπιστώσεις εἶναι ἀρκούντως πειστικές περὶ τούτου:

α) ᾽Η ἐκκλησιολογία τῶν οὐνιτικῶν κοι-

1. ᾽Ελληνική Καθολική ᾽Εξαρχία, <http://www.cen.gr>

νοτήτων συνεχίζει να είναι ίδια με εκείνη τήν ἐκκλησιολογία, στήν ὁποία θεμελιώθηκε ἡ Οὐνία τόν 16ον αἰῶνα. Τό βεβαιώνουν οἱ σχετικές ἀναφορές τοῦ ἐπισκόπου Δημητρίου Σαλάχα κατά τόν χειροτονητήριο λόγο του.

Λέγει κατ' ἀρχήν: «*Ἡ κοινότητά μας ἀποτελεῖ μικρό τμήμα τῶν κατ' Ἀνατολᾶς Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν*». Καί αὐτό εἶναι ἀληθινό. Ὅλες οἱ οὐνιτικές κοινότητες προέρχονται ἀπό τά σπλάγχνα τῶν Ὁρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καί ἔγιναν «Καθολικές», ἐπειδή ἀποδέχθηκαν τό παπικό Πρωτεῖον καί τά παπικά δόγματα. Αὐτοχαρακτηρίζονται ὡς «αἱ κατ' Ἀνατολᾶς Καθολικαί Ἐκκλησίαι», ἐπειδή πιστεύουν ὅτι ἡ κοινωμία τους μέ τόν Πάπα τίς ἔχει καταστήσει «καθολικές», πλήρεις ἐκκλησίες, ἐξασφαλίζοντάς τους τήν «καθολικότητα», ἐνῶ οἱ ὑπόλοιπες κατ' ἀνατολᾶς ἐκκλησίες πού δέν ἔχουν κοινωμία μέ τόν Πάπα (οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησία καί οἱ ἀντιχαλκηδόνιες μονοφυσιτικές καί νεστοριανικές ἐκκλησίες πού δέν προσχώρησαν στήν Οὐνία), δέν εἶναι «Καθολικές» ἢ ὅπως τίς χαρακτήρισε ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος εἶναι «ἐπί μέρους ἢ τοπικές Ἐκκλησίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων τήν πρώτη θέση κατέχουν οἱ Πατριαρχικές Ἐκκλησίες» (Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ, 14).

Συνεχίζεται ὁ χειροτονητήριος λόγος μέ τήν διαβεβαίωσι: «*ἐνωτικό εἶναι τό ὄραμά μας καί ὄχι “οὐνιτικό”*». Ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι οἱ ἰσχύουσες κανονικές δομές λειτουργίας τῶν κατ' Ἀνατολᾶς Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν θεσπίσθηκαν «*ἄχρι καιροῦ*», δηλαδή μέχρις ὅτου οἱ Ἐκκλησίες Καθολική καί Ὁρθόδοξη ἀποκαταστήσουν τήν πλήρη κοινωμία τους (Διά-

ταγμα γιά τίς Ἀνατολικές Ἐκκλησίες, ἀριθ. 30) κατά τό πρότυπο τῆς ἀρχαίας ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας». Καί ἐμεῖς διερωτώμεθα: τί διαφέρει τό «ἐνωτικό» ἀπό τό «οὐνιτικό» ὄραμα; Μήπως τό οὐνιτικό δέν ἦταν ἀνέκαθεν ἀπό ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως ἐνωτικό (ψευδενωτικό), δέν στόχευε δηλαδή στήν ἐπίτευξι ἐκκλησιαστικῆς κοινωμίας, ὑπό τήν προϋπόθεσι ὅμως τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς παπικῆς αὐθεντίας καί τῶν παπικῶν δογμάτων, τά ὁποία θεσπίσθηκαν στίς παπικές συνόδους τῆς Λυῶν, τῆς Φλωρεντίας-Φερράρας, τοῦ Τριδέντου καί τῶν λοιπῶν; Μήπως τό «ἐνωτικό» ὄραμα τῆς Β' Βατικανῆς καί τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ προβλέπει κατάργησι τῶν δογμάτων πού θεσπίσθηκαν ἀπό δεκατρεῖς «οἰκουμενικές» συνόδους τοῦ παπισμοῦ²; Καί ἐν τέλει πῶς χωρίς τήν ἀπόρριψι ὅλων τῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν (αἱρέσεων) ὁ ἐπίσημος Θεολογικός Διάλογος θά ἐπιτύχη τό ἐνωτικό του ὄραμα χωρίς νά εἶναι «οὐνιτικό», δεδομένου ὅτι μέχρι σήμερα δέν ἔχει ἐπιτύχει τήν κατάργησι κανενός ἀπό αὐτά;

Κατόπιν ὁ ἐπίσκοπος Σαλάχας διαβεβαιώνει τούς Ὁρθοδόξους: «*ἡ Ἑλληνική Καθολική Ἐξαρχία [σ. ἐννοεῖ τήν οὐνιτική κοινότητα τῆς Ἀχαρνῶν, τῆς ὁποίας προϊστάται] ἀπορρίπτει καί θά ἀπορρίπτει κατηγορηματικά κάθε ἐνέργεια προσηλυτισμοῦ*» καί προσθέτει: «*ἀλλά τούς παρακαλῶ [τούς Ὁρθοδόξους] νά μή μᾶς ἀρνηθοῦν τό δικαίωμα νά ὑπάρχομε*». Ἀναμφίβολα ἀπορρίπτει ρητῶς τίς εἰδεχθεῖς μεθόδους τοῦ παρελθόντος, καί θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι εἶναι εἰλικρινῆς ὅταν ἀπαιτῆ νά ὑπάρχουν ὡς κοινότης πού θέλει νά αὐτοπροσδιορίζεται. Ἐν τούτοις πρέπει νά γίνη

2. Περί τοῦ ἀντιθέτου βλ. Ἀρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου Ἱερῶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, Ἀνησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωσι Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν, περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 54(2007).

σαφές ότι οι Ὁρθόδοξοι, παρ' ὅτι δέν ἔχουμε ἀντίρρηση γιά τό δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου καί κάθε κοινότητος νά αὐτοπροσδιορίζονται, τονίζουμε ὅτι ἡ ὕπαρξις τῶν οὐνιτικῶν ἐκκλησιῶν εἶναι ἡ ἀπτή ἀπόδειξις ὅτι ὑφίσταται ἡ Οὐνία καί ἐπομένως κάθε ἐνέργεια τοῦ Βατικανοῦ πού ἐπιβεβαιώνει τήν ὕπαρξί τους ἀποτελεῖ ἐπιβεβαίωσι τῆς Οὐνίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν γίνεται ἀθέμιτος προσηλυτισμός ἢ ὄχι. Ἡ Οὐνία εἶναι πρωτίστως ἐκκλησιολογικό πρόβλημα. Ὡς τέτοιο κυρίως μᾶς ἀπασχολεῖ. Ἐπομένως, ἐφ' ὅσον τό Βατικανό ἐπιβεβαιώνει τήν Οὐνία ἐξασφαλίζοντας στίς οὐνιτικές ἐκκλησίες τό δικαίωμα νά ὑπάρχουν ὑπό τό παρόν ἐκκλησιολογικό τους καθεστώς, ὁ Θεολογικός Διάλογος ἀπό τήν πλευρά τοῦ Βατικανοῦ δέν μπορεῖ νά ἔχη ὡς προοπτική τήν ἀποκατάστασι τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν «κατά τό πρότυπο τῆς ἀρχαίας ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας» ἀλλά τῆς Οὐνίας!

6) Τό Βατικανό ὑποστηρίζει τήν Οὐνία.

Παρ' ὅτι ὑποκριτικά «καταδικάζει» τήν Οὐνία ὡς μέθοδο ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν (κείμενο τοῦ Balamand §1), τήν ἐπιβεβαιώνει ἀναγνωρίζοντας τήν ὕπαρξι τῶν οὐνιτικῶν κοινοτήτων (§31), καί ἐνισχύοντας ποικιλοτρόπως τήν παρουσία καί δραστηριοποίησί τους μέσα στά κανονικά ὄρια τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Διερωτώμεθα: Μέχρι πότε οἱ Ὁρθόδοξοι θά διαιωνίζουμε τόν Θεολογικό Διάλογο ἀνεχόμενοι αὐτή τήν τραγελαφική κατάστασι; Οἱ Ρωμαιοκαθολικοί (ἐκτός ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων, πού ἀντίθετα μέ τό Βατικανό δέν συμφω-

νοῦν μέ τήν Οὐνία) εἶναι ἀνακόλουθοι καταδικάζοντας τήν Οὐνία ὡς μέθοδο ἐνώσεως τοῦ παρελθόντος καί ἀναγνωρίζοντας τίς οὐνιτικές κοινότητες. Πῶς ἐννοεῖται καταδίκη τῆς Οὐνίας καί ταυτόχρονος ἐνίσχυσις τῶν οὐνιτικῶν κοινοτήτων πού κάνουν πραγματικότητα τήν Οὐνία στήν σκηνή τῆς Ἱστορίας;

Οἱ παλαιές ἀποτρόπαιες ἐνέργειες τῆς παπικῆς Οὐνίας εἶναι γνωστές. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἐκμεταλλευόμενοι τήν πολιτική καί στρατιωτική ἀδυναμία τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας μετά τήν φρικτή Φραγκοκρατία, οἱ παπικοί ἔθεσαν τό πρῶτο θεμέλιο τῆς Οὐνίας μέ τήν ὑποταγή τῶν Ὁρθοδόξων στίς ἀποφάσεις τῆς παπικῆς Συνόδου τῆς Λυών (1274) ἐπί Μιχαήλ Παλαιολόγου καί πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου. Τό δεύτερο καί καθοριστικό θεμέλιο τῆς Οὐνίας τέθηκε μέ τήν γνωστή τυραννική ἀπαίτησι τοῦ πάπα Εὐγενίου Δ' γιά πλήρη ὑποταγή τῶν ἐμπεριστάτων Ἀνατολικῶν στήν Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1439). Μέ τήν παροιμιώδη γιά τήν δολιότητά της δρᾶσι τους οἱ Ἰησουῖται ἀπό τήν σύνοδο τῆς Βρέστης (1596) καί ἐντεῦθεν κατέστησαν τήν Οὐνία τόν μεγάλο πειρασμό τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πού ἐστοίχισε τήν ζωή τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως καί τήν ἐκθρόνισι πολλῶν πατριαρχῶν, ὠδήγησε στήν ἀποσκίρτησι ἀπό τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μεγάλων κοινοτήτων στήν Οὐκρανία, τήν Τρανσυλβανία, τήν Δαλματία, τήν Ἀντιόχεια, καί προεκάλεσε τούς ἀπληνεῖς διωγμούς κατά τῶν Ὁρθοδόξων σέ αὐτές καί ἄλλες τουρκοκρατούμενες περιοχές³. Τήν ἴδια περιο-

3. Ἡ οὐνία χθές καί σήμερα (συλλογικός τόμος π. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, Δ. Γόννη, δ. Ἡ. Φρατσέα, δ. Εὐγ. Μοράρου, καί Ἐπισκόπου Βανάτου Ἀθανασίου Γιέδτιτς), ἐκδ. Ἀρμός, 1992. Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Γιοργίου, Ἱστορική θεώρηση τῶν αἰτίων καί τῶν συνεπειῶν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Τρανσυλβανία μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία (Ἡ Οὐνία στήν Τρανσυλβανία ἀπό τόν 18ο μέχρι τόν 21ο μ.Χ. αἰ.), ἐκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 2006. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρη-

δο ή παποκινούμενη ούνιτική προπαγάνδα κλιμακώνεται με την δρασι της Propaganda Fidei και με τά σχολεία (κορυφαία θέσι με-ταξύ τους κατείχε τό Κολλέγιο του 'Αγίου 'Αθανασίου στην Ρώμη)⁴, καθοδηγούμενα από παπικούς ίεραποστόλους με σκοπό όχι μόνο τόν έξουνιτισμό μεμονωμένων προ-σώπων αλλά κυρίως τήν άλλοίωσι του 'Ορθο-δόξου φρονήματος τών 'Ορθοδόξων με τήν φιλολατινική δραστηριότητα πολλών έκ τών αποφοίτων τους.

'Αλλά και στούς καθ' ήμας χρόνους τό Βατικανό ύποστηρίζει άνεπιφύλακτα και ένισχύει ποικιλοτρόπως τήν Ούνία. 'Από τής ένάρξεως του Θεολογικού Διαλόγου 'Ορθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικών ούνιται θε-ολόγοι συμμετέχουν στην Μικτή Θεολογι-κή 'Επιτροπή, παρά τήν έντονη και σθενα-ρά άπαίτησι τής Γ' Πανορθοδόξου Δια-σκέψεως για μή συμμετοχή τους⁵. 'Ο Πά-πας 'Ιωάννης Παύλος Β' συμβάλλει καθο-ριστικά στην άναδίωσι τής Ούνίας στην 'Ανατολική Εύρώπη. Μέ τήν συμφωνία του Balamand (1993), έκτός τών άλλων σοδαρο-τάτων θεολογικών άτοπημάτων, άναγνω-ρίζεται και δικαιώνεται ή ύπαρξις τών ούνι-τικών έκκλησιών, και μάλιστα με τήν ύπο-γραφή ώρισμένων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών.

'Ο Πάπας 'Ιωάννης Παύλος Β' με έμπι-στευτική του έπιστολή στον ρωμαιοκαθο-λικό συμπρόεδρο του Διαλόγου Καρδινά-λιο Edward Cassidy άνατρέπει τήν γραμμή

τής Μικτής Θεολογικής 'Επιτροπής στην Βαλτιμόρη (2000) και όδηγεϊ χάριν τών Ούνιτών τόν Διάλογο σε ναυάγιο. 'Εγγρα-φε σε αυτήν: «Πρέπει (στην διάσκεψιν τής Βαλτιμόρης), νά δηλωθῆ εις τούς 'Ορθο-δόξους ότι οι 'Ανατολικές Καθολικές (=ούνι-τικές) 'Εκκλησίες μέσα στην 'Εκκλησία τής Ρώμης χαιρουν τής αυτής έκτιμήσεως ως και πᾶσα άλλη 'Εκκλησία, πού τελει εις κοι-νωνίαν προς τήν Ρώμην»⁶, και επέφερε τήν δικαία άγανάκτησι και παραίτησι από τήν συμπροεδρία του Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου Αύστραλίας κ. Στυλιανού. 'Ο νύν Πάπας Βενέδικτος ό ΙΣΤ' στοιχών στην ίδια τα-κτική εύλογει και συγχάριει τήν ούνιτική έκκλησία στην Ούκρανία⁷, φέρει στην συ-νοδεία του ούνιτη έπίσκοπο έπισκεπτόμε-νος τό Φανάρι τόν Νοέμβριο του 2006, δη-λώνει από τήν 'Εφεσο ότι «κατ' αυτόν ό κα-λύτερος τρόπος διά τήν ένότητα εις τήν 'Εκκλησίαν είναι αυτός τής Ούνίας»⁸ και τώρα άποστέλλει νέον άποστολικό έξαρχο στην 'Αθήνα!

γ) 'Η οίκουμενιστική άνοχή έναντι τής Ούνίας είναι έκκλησιολογικώς άκρωσ προ-βληματική. Για νά μή διακοπῆ δήθεν ό Θε-ολογικός Διάλογος, έγιναν και γίνονται έκ μέρους 'Ορθοδόξων προκαθημένων και θε-ολόγων άπαραδέκτες ύποχωρήσεις. 'Η θαρ-ραλέα και όρθοδοξοτάτη θεολογική γλώσσα τών άοιδίμων Πατριαρχών τής Κων/πόλε-

γορίου 'Αγίου 'Ορους, 'Η 'Εκκλησιολογική Αύτοσυνειδησία τών 'Ορθοδόξων από τής 'Αλώσεως μέχρι τών άρχών του 20ου αιώνος, στον συλλογικό τόμο *Εικοσιπενταετηρικόν* (άφιέρωμα στον Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο), Θεσσαλονίκη 1999. Τιμοθέου 'Ι. Τιμοθεάδη, *Η Ούνία Γιαν-νιτών και ή πολιτική του Βατικανού χθές και σήμερα*, Γιαννιτά 1992.

4. Ζαχαρία Ν. Τσιροπανλή, *Οί Μακεδόνες σπουδαστές του 'Ελληνικού Κολλεγίου Ρώμης και ή δράση τους στην 'Ελλάδα και στην 'Ιταλία*, έκδ. 'Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, Θεσ/νίκη 1971.

5. 'Ιω. Καρμίρη, *'Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. ΙΙ, 'Αθήνα 1965, σελ. 38.

6. Εύαγγέλου Δ. Θεοδώρου, *Πρόσφατες έπισημάνσεις του Καρδιναλίον Walter Kasper για τίς έπαφές μεταξύ 'Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών*, περιοδ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τ. 4/ Απρίλιος 2008, σελ. 287.

7. 'Εφημ. *Καθολική*, φ. 3046/18-4-2006.

8. 'Εφημ. *'Ορθόδοξος Τύπος*, 8/12/2006.

ως, μέ τήν ὁποία ἐστηλίτευαν τήν ἐπάρατη Οὐνία, εἰσήγησε χάριν τοῦ ἀθεολογήτου «διαλόγου τῆς ἀγάπης» τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου (κλασικό κείμενο πλέον ἀποτελεῖ ἡ αὐστηρή Ἐγκύκλιος κατὰ τῆς Οὐνίας⁹ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'). Οἱ συνοδικές ἀποφάνσεις καί οἱ ἐγκύκλιοι τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Οὐνίας¹⁰ πέρασαν στήν λήθη τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ὡς πολεμική τακτική, ἐπειδή δῆθεν δέν προσιδιάζει στήν σημερινή ἐποχή τῆς «καταλλαγῆς»!

Διερωτᾶται ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις: Σέ ποιά θεολογική βάση στηρίζεται ἡ οἰκουμενιστική ἀνοχή ἔναντι τῆς Οὐνίας; Τί ἄλλαξε στήν ἐκκλησιολογία καί τήν θεολογία τῶν οὐνιτικῶν ἐκκλησιῶν, ὥστε οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ κληρικοί της νά γίνονται φιλοφρόνως δεκτοί καί ἀποδεκτοί; Πότε οἱ Οὐνῖται ἔδειξαν ὅτι διορθώνονται ἐκκλησιολογικῶς, εἴτε γινόμενοι πλήρως ρωμαιοκαθολικοί εἴτε ἐπιστρέφοντες στούς κόλπους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας; Ὑπό ποίαν ἔννοια τό δικαίωμά τους νά ὑπάρχουν ὡς ξεχωριστές κοινότητες τοῦ ἀπαλλάσσει ἀπό τήν ὑποχρέωσι νά ἀποκατασταθοῦν ἐκκλησιολογικῶς; Μήπως καταργήσαμε τά ἐκκλησιολογικά μας κριτήρια;

Ἀναμφίβολα ἡ μόνη δυνατή ἐρμηνεία τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀνοχῆς ἔναντι τῆς Οὐνίας εἶναι ἡ διολίσθησις σέ μία ἐκκλησιολογία ἄγνωστη μέχρι σήμερα, ἀνατρέπουσα τήν Ἐκκλησιολογία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καί συντασσομένη στήν ἐκκοσμικευμένη νοοτροπία τῶν ἡμερῶν μας.

δ) Τό Βατικανό ἀναδεικνύει τόν Θεολογικό Διάλογο μέσον παραπλανήσεως τοῦ

Ἐκκλησιολογικοῦ καί ἀλλοιώσεως τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ του φρονήματος. Ἐνώ ἡ Οὐνία ἐνισχύεται ἀπό τό Βατικανό καί οἱ Οὐνῖται χαίρουν τῆς ἀποδοχῆς Ὁρθόδοξων προκαθημένων, ὁ Θεολογικός Διάλογος συνεχίζεται, ἀναβαλλομένης γιά τό μέλλον τῆς συζητήσεως ἐπί τοῦ ἀκανθώδους προβλήματος τῆς Οὐνίας (Συνέλευσις Βελιγραδίου, 2006). Οἱ συνειδήσεις τῶν Ὁρθόδοξων ἀμβλύνονται καί μετακινεῖται τό πρόβλημα ἀπό τήν ἐκκλησιολογία στήν κοινωνιολογία. Ἡ κρυστάλλινη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία ὁσημέραι ὑποχωρεῖ καί παραχωρεῖ τήν θέσι της στήν θολή καί γέμουσα συγκρητισμοῦ ἐκκλησιολογία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν». Οἱ οἰκουμενισταί Ὁρθόδοξοι θεολόγοι εἶναι πρόθυμοι νά ὑποστηρίξουν καινοφανεῖς ἀπόψεις γιά θεολογικά ζητήματα πού ἔχουν ἀπό αἰῶνων ἀπαντηθῆ ὀριστικά καί ἀμετάκλητα ἀπό τοῦς Ἁγίους Πατέρας κατὰ ἀδιαμφισβήτητο τρόπο. Ἐπίκαιρα χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιων ἀποψεων εἶναι μεταξύ ἄλλων: ἡ μετονομασία τῆς αἰρέσεως τοῦ Filioque σέ «διαφορετική θεολογική προσέγγισι πού δέν θίγει τήν οὐσία τοῦ δόγματος», ὁ χαρακτηρισμός τῶν δογματικῶν, ἠθικῶν καί λειτουργικῶν παραμορφώσεων τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ὡς «νόμιμης ποικιλομορφίας», ἡ προβολή τοῦ παπικοῦ Πρωτείου ἐξουσίας ὡς Πρωτείου δῆθεν διακονίας.

Πέραν τούτου ὁ εὐσεβῆς Ὁρθόδοξος λαός δομβαρδίζεται ἀπό τά μέσα ἐνημερώσεως μέ μηνύματα «καταλλαγῆς» καί μέ εἰκόνας «ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως», μέ ἀποτέλεσμα νά ἀμβλύνεται τό Ὁρθόδοξο φρόνημα τοῦ λαοῦ πού μέχρι τώρα λειτουργοῦσε ὡς ἰσχυρό ἀνάχωμα στίς κοσμοκρατορικές

9. Ἐφημ. Ἐκκλησιαστική Ἀλήθεια (Κων/πόλεως), 31ης Μαρτίου 1907.

10. Ἀ. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, Ἀνάλεκτα Ἱεροσολυμιτικῆς Σταχυολογίας, τόμ. 2ος, Βρυξέλλες 1963, σ. 314, 389, 395-396. Καί Ἰω. Καρμίρη, Τά δογματικά καί συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ. II, Graz-Austria 1968, σελ. 821-859 [901-939] καί 860-870 [940-950].

ἐπιδιώξεις τοῦ παπισμοῦ. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου γίνονται ἀνεπίτρεπτες καί κατά παράβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων συμπροσευχές καί λατρευτικές ἐκδηλώσεις, μέχρι τοῦ ἀπαραδέκτου λειτουργικοῦ ἀσπασμοῦ ἐν μέσῃ Ὁρθοδόξῳ Λειτουργίᾳ καί τῆς «εὐλογίας» τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ἐπιστέγασμα καί κορύφωσι τῶν κανονικῶν παραβάσεων ἀπετέλεσε ἡ κατά τόν παρελθόντα μήνα Μάϊον, Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, ἀναπάντεχος μυστηριακὴ διακοινωνία (intercommunion) τοῦ ρουμάνου ἐπισκόπου Βανάτου κ. Νικολάου μετὰ τῶν ἐν Ρουμανία Οὐνιτῶν, γεγονός πού προεκάλεσε τὴν ἐντονὴ διαμαρτυρία τῶν ἐν Ρουμανία καί Ἁγίῳ Ὄρει ρουμάνων μοναχῶν πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας καί τὴν σοβαρότατὴ ἀνησυχία ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων γιὰ τὸν στόχο, στόν ὁποῖο ἀπέβλεπε ἡ σκανδαλώδης αὐτὴ πρᾶξις.

Ἐν τέλει μέ κείμενα ὅπως τῆς Ραβέννας (2007), γεμᾶτα μέ σκοπιμὲς ἀσάφειες καί θεολογικὲς σοφιστεῖες, ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν κινεῖται ἤδη πρὸς μίαν οὐνιτικὸν τύπου ἀναγώρῃσι τοῦ παπικοῦ Πρωτείου. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ συνέντευξις τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper, προέδρου τοῦ παπικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν προώθησι τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν, τὴν ὁποία σχολιάζει τὸ γαλλόφωνο περιοδικὸ S.O.P.: «*Στὴν Δύσι γνωρίσαμε τὴν ἀνάπτυξι πού κατέληξε στὴν Β' Βατικάνειο σύνοδο μέ τὸν καθορισμὸ τοῦ πρωτείου ἐξουσίας καί τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ πάπα, μίαν ἀνάπτυξι τὴν ὁποία οἱ Ὁρθόδοξοι δέν δέχθησαν ποτέ. Χρειάζεται συζήτησις πῶς νὰ ἐρμηνεύσουμε αὐτὲς τίς διαφορετικὲς ἐξελίξεις (πού ἐπῆλθαν) πάνω στά θεμέλια τῆς πρώτης χιλιετίας*». Θά πρέπει ἀκόμη νὰ σκεφθοῦμε, εἶπε (ὁ Kasper), γιὰ τὸ πῶς θά λειτουργήσῃ τὸ πρωτεῖον τοῦ Ρώμης, ἐνῶ πρέπει νὰ γίνῃ σαφές

ὅτι ὑπάρχουν ἤδη “*δύο Κώδικες τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου*” στό ἐσωτερικὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας: “*ἕνας γιὰ τὴν λατινικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἄλλος γιὰ τίς ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες πού βρίσκονται σέ πλήρη κοινωνία μέ τὴν Ρώμη*”. “*Συμφώνως πρὸς τοὺς κώδικες αὐτοὺς, τὸ πρωτεῖο ἀσκεῖται μέ διαφορετικὸ τρόπο στὴν λατινικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ αὐτόν (πού ἰσχύει) γιὰ τίς ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες. Δέν θέλουμε νὰ ἐπιβάλλουμε στοὺς Ὁρθοδόξους τὸ σύστημα πού ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν λατινικὴ Ἐκκλησία. Στὴν περίπτωσι τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας, πρέπει νὰ βρεθῇ ἕνας νέος τύπος πρωτείου γιὰ τίς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες*”, πρόσθεσε».

Εἶναι δεδαίως ἀξιομνημόνευτὴ καί ἡ ἀπάντησις τοῦ ρώσου ἐπισκόπου Ἰλαρίωνος Ἀλφέγιεφ ἐπὶ τῶν δηλώσεων αὐτῶν, ὅπως τὴν δημοσιεύει στό σχολίό του τὸ ἴδιο περιοδικὸ S.O.P.: «*Σέ ποιὸν νέο τύπο, ἀναφέρεται;*», διερωτήθηκε ὁ ρώσος θεολόγος, καί ὑπενόησε ὅτι θά μπορούσε δεδαίως νὰ ἀναφέρεται σέ “*αὐτὸ πού ἤδη ὑπάρχει στίς ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες πού βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τὴν Ρώμη*”, δηλαδή στὴν Οὐνία. “*Μέ ἄλλα λόγια, μίαν ἀκόμη φορὰ μᾶς προτείνεται τὸ ἐνδεχόμενον νὰ δεχθοῦμε μίαν οὐνιτικὴν θέασι τοῦ πρωτείου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης*”, θεωρεῖ ὁ ἐπίσκοπος Ἰλαρίων. “*Εάν αὐτὸ εἶναι τὸ ἄξιωμα προόδου, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι μίαν παρόμοια πρόοδος δέν θά μπορέσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὴν Οὐνία ὡς ἀντίφασιν τῆς ἐρμηνείας τους γιὰ τὴν ἐκκλησιολογία καί ὡς προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας*”. “*Τὸ 1993, στό Βαλαμάνδ, Καθολικοὶ καί Ὁρθόδοξοι εἶχαν καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι ἡ Οὐνία δέν μπορεῖ νὰ ἀποτελῇ τύπον ἐνότητος καί τώρα, δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, ὁ πρόεδρος τοῦ Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν μᾶς προκαλεῖ νὰ δεχθοῦμε τὴν οὐνιτικὴν ἐρμη-*

νεία του ρωμαϊκού πρωτείου”, πρόσθεσε, και συνεπέρανε: “Δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό μία νέα Οὐνία. Ἐχουμε ἀνάγκη ἀπό μία στρατηγική συνεργασία πού θά ἀποκλείη κάθε μορφή προσηλυτισμοῦ. Ἐχουμε ἀκόμη ἀνάγκη νά συνεχίσουμε τόν θεολογικό διάλογο, ὄχι γιά νά μεταμορφώσουμε τούς Ὁρθοδόξους σέ οὐνίτες, ἀλλά γιά νά ξεκαθαρίσουμε τά ἐκκλησιολογικά σημεῖα ἀσυμφωνίας μεταξύ Καθολικῶν καί Ὁρθοδόξων”»¹¹.

Εἶναι παρήγορο ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις ἀντιδρᾷ σέ κίβδηλες ἐρμηνεῖες τοῦ Πρωτείου, τό ὅποιο ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ ἀσκεῖται ὑπό τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως ἐδήλωσε τό 1973 μέ κάθε σαφήνεια καί ἐπισημότητα ὁ μακαριστός Πατριάρχης Δημήτριος καί σχολιάζει ἐπιτυχῶς ὁ καθηγητής Εὐάγγελος Θεοδώρου¹².

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου οὐνίτου ἐπισκόπου στήν Ἀθήνα ἀποτελεῖ **ἓνα ἐπιπλέον ἰσχυρό κόλαφο τοῦ Βατικανοῦ κατά τῆς Ὁρθοδοξίας** καί συγκεκριμένα ἐδῶ κατά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κατά τά τελευταῖα ἔτη συλλογική ἀντίδρασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (μνημονεύουμε ἰδιαίτερος τό Μήνυμα τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν)¹³ γιά τίς δραστηριότητες τῶν οὐνιτῶν, συνάντησε τήν τυπική ἀπαξιωτική ἀπάντησι τοῦ Βατικανοῦ: τήν ἀνεπιφύλακτη ὑποστήριξι τῆς Οὐνίας. Τίθεται ἐπομένως ὀξύ-

τερα τό ἐρώτημα: Τί νόημα ἔχει ὁ Θεολογικός Διάλογος, ὅταν ἡ Οὐνία ἐπικροτεῖται, ἐπευλογεῖται καί ἐνισχύεται ἀπό τό Βατικανό;

Οἱ Ὁρθόδοξοι ποιμένες, οἱ ὅποιοι διαθέτουν εὐαίσθητο δογματικό καί ἐκκλησιαστικό κριτήριο, ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμπαίζεται καί τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα κινδυνεύει, ὅταν οἱ Θεολογικοί Διάλογοι γίνονται κάτω ἀπό τέτοιες προϋποθέσεις. Ὁ εὐσεβῆς Ὁρθόδοξος λαός ἐπίσης ἀνησυχεῖ, ὅταν διαπιστώνη ὅτι μετά ἀπό ἑκατονταετία ἐπαφῶν καί τριακονταετία σχεδόν ἐπισήμων Διαλόγων ἡ προοπτική δέν εἶναι νά ἐπανεύρουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί τήν Ὁρθόδοξο Πίστι καί νά ἐπανέλθουν στήν κοινωνία τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τῆς Ὁρθοδόξου, ἀλλά μᾶλλον νά τούς προσφέρωνται διαβεβαιώσεις ὀρθοδοξίας.

Εἶναι κατανοητό ὅτι δέν πρόκειται ὁ εὐσεβῆς λαός νά συμφωνήσῃ μέ τήν προοπτική αὐτή. Ὑπομένει ἄχρι καιροῦ, γιά νά μή γίνουν πρόωρα σχίσματα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά δέν εἶναι διατεθειμένος νά δεχθῇ συνοδική ἐπιβεβαίωσι τῶν ἀντικανονικῶς γινομένων. Πολλῶ μᾶλλον δέν προτίθεται νά ἀνεχθῇ ὑποχωρήσεις σέ δογματικά ζητήματα καί συνοδική ἐπισφράγισί τους. Κριτήριο ἀπαρασάλευτο Ὁρθοδοξίας διακρατεῖ τήν δογματική διδασκαλία τῶν Οἰκουμε-

11. Περιοδικό S.O.P., τεῦχ. 327 (Ἀπρίλιος 2008), σελ. 7-9. Βλ. καί τίς παρόμοιες δηλώσεις τοῦ Walter Kasper στό ἄρθρο τοῦ Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, *Πρόσφατες ἐπισημάνσεις τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper...*, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 281-289, διότι δείχνουν τήν σταθερή πολιτική τοῦ Βατικανοῦ.

12. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, *Πρόσφατες ἐπισημάνσεις τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper...*, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 287-288.

13. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, *Οὐνία: ἡ καταδίκη της*, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσ/νίκη 1993. Κων/νου Κωτσιόπουλου, *Ἡ Οὐνία στήν ἐλληνική θεολογική βιβλιογραφία*, ἐκδ. Βρυέννιος 1993. Στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχουν καταγραφῆ ὡς κλασικά πλέον κείμενα ἡ Ἐγκύκλιος κατά τῆς Οὐνίας καί οἱ τρεῖς ἐπιστολές πρὸς τόν οὐνίτη ἐπίσκοπο Θεοδωρουπόλεως Γεώργιο Χαλαδατζῆ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (βλ. *Φύσις καί χαρακτήρ τῆς Οὐνίας*, ἐκδ. Φοίνικος (ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἀναπλάσεως), Ἀθήνησι 1928).

νικῶν Συνόδων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τήν κανονική τάξι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅσακις βλέπει νά προσδάλλωνται οἱ δύο αὐτοί στυλοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας του, στενοχωρεῖται, ὀδυνᾶται καί ἰκετεύει τόν Κύριο νά διαφυλάξῃ τήν Ἐκκλησία Του, νά ἀναδείξῃ τοὺς ἐπισκόπους του φύλακας τῶν θείων δογμάτων καί τῶν ἱερῶν κανόνων καί ἀπεύχεται νά φθάσῃ ἡ στιγμή κατὰ τήν ὁποία θά χρειασθῇ νά τεθοῦν ἐκτός ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας οἱ ἀθετοῦντες τήν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν». Διότι, κατὰ τήν ἀπόφασιν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἔχει τήν συνείδη-

σιν ὅτι «παρ’ ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰώνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ»¹⁴.

Ἁγιον Ὅρος, 16/29 Ἰουνίου 2008
Κυριακή Β΄ Ματθαίου

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διαλαμπάντων Πατέρων ἡμῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν

ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΗ*

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς
κ.κ. Νικολάου

Ἔχουν περάσει ἀρκετές μέρες στό ἐρημητήριό μου. Ἔχω καιρό νά συναντήσω ἄνθρωπο, νά μιλήσω, νά ἀνταλλάξω ἓνα χαιρετισμό. Τί ὑποβλητική πού εἶναι αὐτή ἡ ἠσυχία! Μοναδική συντροφιά ὁ παφλασμός τῶν κυμάτων, τό σφύριγμα τοῦ ἄερα, τό κελᾶηδημα τῶν πουλιῶν, οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς. Τίποτε ἄλλο. Ἐδῶ εἶναι εὐκόλο νά ἀπορρίψεις τόν πολιτισμό μας— αὐτό τό παχύ κατασκεύασμα πού στήν οὐσία φανερώνει διαρκῶς καί ποικιλότροπα τήν ἀσχήμα τοῦ ἀνθρώπινου ἐγώ. Ἐδῶ, ἐπειδή λίγα ἀκοῦς, πολλά βλέπεις. Ἐπειδή λίγα πληροφορεῖσαι, πολλά μαθαίνεις. Ἡ φυσική ἀσυμμετρία σοῦ διδάσκει τήν ἀρμονία, τό κάλλος, τήν ἰσορροπία. Μέριμνα καμία. Παρηγοριά, οἱ ἀναμνήσεις καί φυσικά οἱ ἀναζητήσεις, ἡ δίψα γιά τόν Θεό. Αὐτά μέσα

σου. Γύρω σου, τό χάδι τῆς φύσης· σοῦ γλιέφει τό κορμί τῆς ὑποστάσεως. Ἐγώ ὁμως, μεγαλωμένος στίς πόλεις, μέ πτυχία τεχνολογίας, μέ δέρμα μεταλλαγμένο, μέ σῶμα ψεύτικο, δέν ξέρω τή γλώσσα της. Αὐτή μοῦ μιλάει, ἀλλά ἐγώ δέν τήν καταλαβαίνω. Δέν ξέρω τοὺς τρόπους της. Ἄγνοῶ τά μυστικά της. Εἶναι σάν νά μοῦ μιλάει κάποιος σέ πολύ μουσική γλώσσα, πού ὁμως ἐγώ ἀγνοῶ τίς λέξεις της. Ἀπολαμβάνω τό ἄκουσμα· χάνω ὁμως τό νόημα.

Μέσα στήν ἠσυχία μου, ἀκούω ἓνα ἀπότομο κτύπο στήν πόρτα. Μιά ξερῆ ἀλλά γνωριμὴ φωνή σάν κάργια μοῦ λύνει τήν ἀπορία. Ὁ τόνος της ἔχει μιά ἰδιαίτουσα γλυκύτητα. Εἶναι ὁ δάσκαλός μου στό μάθημα τῆς φύσης, ὁ εὐκαιριακός ἐπισκέπτης μου, πού ἡ ἄκομψη ἐξωτερικά παρουσία του δέν

14. Ἰω. Καρμίρη, *Τά δογματικά καί συμβολικά μνημεῖα...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 920 [1000].

* Ἀπό τό βιβλίο: Νικολάου, Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, *Φωνή αὔρας λεπτῆς...*, ἐκδ. Ἐν πλῶ, Ἀθήνα 2006, σσ. 109-116.

διαταρράσσει καθόλου τήν ἄκρα ἡσυχία. Εἶναι ὁ π. Δομέτιος, αὐτός πού ἔτρωγε τίς φλοῦδες τῶν κρεμμυδιῶν σάν νά μασοῦσε ξεροψημένη πέτσα ἀπό ἀρνάκι καί κοτόπουλο— τίς ἔτρωγε μάλιστα μέ λεμόνι καί ρίγανη...

Κατεβαίνω νά τοῦ ἀνοίξω. Ἄκούω τό ἀπότομο σύρσιμο τῆς κάσας. Δέν χάνει λεπτό. Ἔχει ἀρχίσει νά κόβει χόρτα. Τοῦ ἀνοίγω τήν πόρτα. Μέ λιώνει αὐτό τό ἄθῳ, ἀκατέργαστο χαμόγελό του. Αὐτόν δέν τόν ἀκούμπησε ὁ εἰκοστός αἰώνας. Δέν πρόκειται νά τόν ἀλλάξει οὔτε ὁ εἰκοστός πρῶτος. Δέν ἀλλάζει μέ τίποτα. Στόν δρόμο τόν ἔπιασε μιά ξαφνική μπόρα καί τόν ἔκανε παπί. Τό συμβάν δέν τόν ἐνοχλεῖ. Τόν κοιτάζω καλά: στάζει ὀλόκληρος. Κι ἀπό τά μουστάκια καί τά γένεια του τρέχουν νερά.

«Ὡραῖο πράγμα ἡ βροχή! Τί ὠραία πού τά ἔχει κάνει ὁ Θεός!» (τίποτα δέν τονίζονται στή λήγουσα).

Οὔτε ἡ ἐνόχληση δέν τόν ἐνοχλεῖ. Ἄπολαμβάνει τά πάντα. Ἄν ὅμως τόν βάλεις μέσα σ' ἕνα σαλόνι θά μπερδέψει τόν καναπέ μέ τό τραπεζάκι. Κάθεται πιό βολικά στίς πέτρες καί τά χῶματα παρὰ στίς πολυθρόνες— ἐκεῖ ζορίζεται. Περπατάει πιό ἄνετα στά κακοτράχαλα μονοπάτια παρὰ στούς δρόμους καί τούς διαδρόμους τῶν κτηρίων.

Εἶναι φίλος μέ τή φύση. Ἄχι μόνο μέ τά λουλούδια ἀλλά καί μέ τά ἀγκάθια. Ἄχι μόνο μέ τά ὀπωροφόρα δένδρα ἀλλά καί μέ τά πουρνάρια. Ἄχι μόνο μέ τά κατοικίδια ζῶα ἀλλά καί μέ τά ἄγρια θηρία, τά φίδια καί τούς σκορπιούς. Ἄχι μόνο μέ τήν ἡρεμὴ φύση καί τίς λιακάδες ἀλλά καί μέ τά ἀκραῖα καιρικά φαινόμενα (ἰσχυροὺς ἀνέμους, δυνατές βροχές, ἔντονες χιονοπτώσεις).

«*Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῆς γῆς δράκοντες καί πᾶσαι ἄβυσσοι. Πῦρ, γάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τά ποιοῦντα τόν λόγον αὐτοῦ. Τά θηρία καί πάντα τά κτήνη, ἐρπετά καί πετεινά περωτά*». Ὅλα

ποιοῦν τόν λόγον Αὐτοῦ. Ἐέρει ἀκόμα καί τίς φωλιές τῶν φιδιῶν. Τά σκοτώνει μόνο ἀπό ὑπακοή. Ἔτσι εἶπε ὁ ἐπίτροπος. Δέν καταλαβαίνει τό γιατί, κατανοεῖ ὅμως τήν ὑπακοή.

Μπαίνει μέσα στό καλυδάκι μου. Μοσχοβολᾷ τριμμένο χόρτο καί βρεγμένο χῶμα. Προσκυνάει στό ἐκκλησάκι μέ κατάνυξη καί ἅγια οἰκειότητα. Αὐτοί εἶναι οἱ τόποι του. Τόν βάζω νά καθίσει.

«Τί νά σοῦ προσφέρω;».

Εἶναι καί λίγο δύσκολος: τρώει μόνο ὅ,τι παράγει ὁ τόπος καί ἡ ἐποχή. Διαφωνεῖ μέ τήν εἰσαγωγή τῆς μπανάνας στήν Ἑλλάδα. Αὐτές τρώγονται μόνο στήν Ἀφρική. Ἐκεῖ εἶναι νόστιμες. Ἐδῶ ἔχουν παράξενη γεύση. Τό πορτοκάλι τό καταβροχθίζει μέ τίς φλοῦδες.

«Λίγο κάφε ἔχεις; Νά εἶναι ὅμως ἐλλήνικος», μοῦ λέει.

«Ἑλληνικός στόν τρόπο θά εἶναι. Στήν προέλευση ὅμως;» τοῦ ἀπαντῶ πειραχτικά.

«Μή μοῦ χαλᾷς τόν λογικισμό. Ἄφοῦ ἔπιναν καί οἱ ἀσκήτες καί ὁ γερο-Ἰωσήφ, ὁ παπα-Ἐφραίμ, εἶναι σίγουρα ἐλλήνικος».

Τοῦ φτιάχνω τόν καφέ. Βγάζει ἀπό τήν τσέπη του μιά ἀνοιγμένη κουκουνάρα—ἀπό κάπου τή μάζεψε. Στό τραπέζι ὑπάρχει ἕνα ξυπνητήρι Casio. Τά βάζει δίπλα-δίπλα καί γεμάτος χαρά ριψοκινδυνεύει, μέ ἐκπληκτική ὅμως ἄνεση, τή σύγκριση:

«Γιά δές, πάτερ. Ποιό εἶναι πιό ὁμορφο ἢ κουκουνάρα τοῦ Θεοῦ ἢ τό ξυπνητήρι τοῦ ἐργοστασίου; Τί ὠραία πού τά ἔχει κάνει ὁ Θεός! Δέν σοῦ λέω γιά τά λουλουστάκια πού θά τά ζήλευε κι ὁ Σολομών στή δόξα του. Κοίτα αὐτή τήν πεσμένη κουκουνάρα. Αὐτή εἶναι ἡ φύση. Αὐτός εἶναι ὁ Θεός».

«Πάτερ μου, μοιάζεις μέ κούτσουρο καί ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά», τοῦ λέω, «τέτοια εἶναι ἡ ὁμορφιά σου».

Τοῦ ἄρrese ἡ σύγκριση. Ἄρχίζει νά μιλάει γιά τά δένδρα πού ἀνθίζουν. Ἡ βερι-

κοκιά δίπλα στό παρεκκλήσι ἔχει δεκαεν-
νέα λουλούδια. Ἡ ἄλλη δίπλα στή στέρνα
θά δώσει τρεῖς περίπου τενεκέδες βερίκο-
κα. Ἡ μανταρινιά κάτω ἀπό τή μάντρα τε-
λικά θά ἀντέξει.

Ἐνοίγει τούς ντορβάδες του. Βγάζει μιὰ
εἰκόνα. Εἶναι τοῦ ἁγίου... Ὁκεανοῦ –ὄλο τέ-
τοιους ἁγίους βρῖσκει.

«Ἐδῶ ταιριάζει αὐτός ὁ Ἅγιος», μοῦ λέ-
ει καί ἀναφέρει λίγα ἀπό τή ζωή του.

Σήμερα μέ ἔπεισε νά βγοῦμε παραέξω.
Εἶναι ὁ πρῶτος μου περίπατος, μετά ἀπό
τόσα χρόνια στήν περιοχή. Ὁ ἄνθρωπος
ἦταν στόν κόσμο του γεμάτος δοξολογία,
εὐτυχία, καλοσύνη, εὐγένεια. Ὅλα ὁμως
διαφορετικά ἀπ' ὅπως τά γνωρίζουμε. Τή
φύση τήν ἀγαπᾷ ἀλλά ὄχι εἰδωλολατρικά.
Μέ προτρέπει νά πᾶμε νά ψάξουμε γιά ἓνα
σπήλαιο ὅπου μᾶλλον ἔζησαν στό παρελ-
θόν ἀσκητές.

«Ἐσύ πήγαινε ἀπό αὐτό τό μονοπάτι.
Ἐγώ ἔρχομαι ἀπό τόν δρόμο τῶν γουρού-
ντων», λέει καί χάνεται στά βᾶτα.

Ἐγώ χάθηκα στό μονοπάτι ὕστερα ἀπό
λίγα μέτρα. Ἐποφάσισα νά ἐπιστρέψω. Σέ
μιὰ γωνιά βρῖσκω τά ἄρβυλά του καί τίς
κάλτσες. Ὑστερα ἀπό λίγη ὥρα τόν φωνά-
ζω. Μέσα ἀπό τό ρουμάνι ἀκούγεται μιὰ
φωνή:

«Ἐρχομαι. Μέ πειράζει ὁ λογκίσμος».

«Καλά ξυπόλυτος πῆγες;».

«Ὁ γερο-Ἰωσήφ καί ὁ γερο-Ἀρσένιος
σαράντα χρόνια ξυπόλυτοι περπατοῦσαν
στό Ἅγιον Ὄρος. Ἀλλά μᾶλλον θά εἶχαν
εὐλογκία. Ἐγώ ὁμως ἔρχομαι νά δάλω τά
παπούτσια μου. Ἐχω καιρό νά πλύνω τά
πόντια μου καί φοβᾶμαι ὅτι λερώνω τή φύ-
ση».

«Καλά, τά παπούτσια σου δέν τήν λερώ-
νουν;».

«Αὐτά εἶναι καθαρά. Τά ἔχει καθαρίσει
ἡ ἴδια. Δέν ὑπάρχει τίποτε βρώμικο ἐδῶ».

Ἐρχισαν τά κοτσύφια; Ἦλθαν τά χελι-

δώνια; Ἐνθισαν τά σπάρτα; Αὐτά εἶναι οἱ
φίλοι του πού δοξάζουν τόν Κύριο, εἶναι
ἀθῶα καί φυσικά...δέν ἀμαρτάνουν. Εἶναι
ταπεινά γιατί σέρονται στή γῆ (τά γου-
ρούνια), ὑπομονετικά γιατί τά φορτώνου-
με καί δέν μιλοῦν (μουλάρια), ἐργατικά για-
τί ἀσταμάτητα δουλεύουν (τά μυρμήγκια),
γεμάτα χαρά καί δοξολογία στόν Θεό για-
τί διαρκῶς τόν ὑμνοῦν (τά πουλάκια), ἄν
καί κάνουν καί καμιά παιδική ζημιὰ –κου-
τσουλιές, ροκανίσματα, χαλᾶνε τούς κήπους
(τά ποντίκια).

Τό κοινόδιο τῆς φύσης ἔχει τούς καλύ-
τερους μοναχούς. Εἶναι οἱ καλύτεροι στήν
ἄσκηση, στήν ὑπακοή καί στή σιωπή. Ἡ
φύση εἶναι ἡ καλύτερη θεολογική σχολή
καί προκαλεῖ «πολλή ντοξολογία».

Ἐκόμη κι ἡ παγωνιά εἶναι μεγάλη εὐλο-
γία, γιατί φιλόφθορα ξεκουράζει τά δέν-
δρα ἀπό τό βάρος τῶν καρπῶν. Εἶναι καί
ἓνας πειρασμός γιά νά μήν ὑπερηφανεύο-
νται ἀπό τήν πλοῦσια καρποφορία. «Ντέν
εἶναι τό ἴντιο, πάτερ καί μέ τούς καλόγκερους;»

«Ὅταν σοῦ καταστρέφουν τούς κήπους
δέν στενοχωριέσαι;».

«Ἐγώ χαίρομαι. Περιμένω τή ζημιὰ
τους σάν εὐχάριστη ἐπίσκεψη. Πάντα βᾶ-
ζω περισσότερες ρίζες γιά νά βροῦν κι αὐτά
τό μερίδιό τους. Ἐπλά ντέν ξέρουν ἀπό κα-
λούς τρόπους. Εὐτυχῶς ντέν τούς χάλασε ὁ
λογκίσμος».

«Καλά δέν τούς φτάνει ὀλόκληρη ἡ φύ-
ση, πρέπει νά ἔλθουν καί στόν κῆπο σου;».

«Τά παιντιά στήν Ἀθήνα τρῶνε μόνο στό
σπίτι τους; Ντέν πηγκαίνουνε στά Goodies;
Ἐτσι καί τά παιντιά τῆς φύσης προτιμοῦν
κάπου-κάπου τήν...καντίνα».

Ἡ τεχνολογία ἔκανε τή φύση ἐχθρό μας
καί ἀντίπαλο. Πρῶτον τήν ἀγρίεψε καί ἀντι-
δρᾷ πιό ἔντονα. Δεύτερον, δέν τήν ἀγαπᾶμε
σάν μάνα μας, ἀλλά τήν προτιμᾶμε σάν ὑπη-
ρέτη μας. Ἐντί νά μαθαίνουμε ἀπό αὐτήν
προσπαθοῦμε μέ τό μαστίγιο νά τήν ἀλλά-

ξουμε. Αυτή όμως είναι πολύ γριά και ξεροκέφαλη. Δέν αλλάζει. Ἀντίθετα θυμώνει και ἐκδικεῖται. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς τή βλέπουμε σάν ἀντίπαλο. Δέν ξέρουμε τή συμπεριφορά της· ἀγνοοῦμε τά μυστήριά της. Δέν τή σεβόμαστε· τή φοβόμαστε.

Φίλοι μας τώρα εἶναι ἡ τεχνολογία, τά λιπάσματα, οἱ μηχανές, ἡ διασύνη καί ἡ εὐκολία. Δέν ἀφήνουμε οὔτε τόν χρόνο νά

κάνει τή δουλειά του. Ζορίζουμε τά δένδρα νά καρποφορήσουν, τά φαγητά νά μαγειρευτοῦν, τά διακονήματά μας γιά νά κάνομε δῆθεν προσευχή, τήν προσευχή μας γιὰτί εἴμαστε κουρασμένοι. Ὅλα βιαστικά. Ὅπου δέν μπαίνει τό ἀλάτι τοῦ χρόνου καί τῆς ὑπομονῆς δέν τρώγεται τό φαγητό τῆς ζωῆς.

ΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ*

τοῦ Βάσου Λυσσαρίδη

Ἡ ἰατρική σκέψη μᾶς δίδαξε πώς χωρίς διάγνωση πραγματικότητων δέν ὑπάρχει ἐπαρκῆς θεραπευτική ἀγωγή. Πώς τά λάθη ὅταν συγκαλύπτονται βρυσκολακιάζουν. Πώς μόνον ἡ ἐμμονή στήν ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας, ὀδηγεῖ σέ κάθαρση καί θεραπεία. Μέ δέος ἀποδέχομαι τιμητικές διακρίσεις στήν Ἀθήνα. Καί τό αἶσθημα γίνεται πιό ἔντονο ὅταν τά μηνύματα εἶναι ἀκόμα καταθλιπτικά. Βρίσκομαι ἐδῶ ταπεινός ἀποδέκτης τιμητικῶν διακρίσεων στήν πρωτεύουσα τῶν λογισμῶν μου τήν Ἀθήνα, στήν πρωτεύουσα τῶν Πανελλήνων, ἀνεξαρτήτως τόπου διαμονῆς ἢ κρατικῆς ὑπόστασης. Τήν Ἀθήνα, πού ἀπό τά φοιτητικά μου χρόνια διαμόρφωσε διαχρονικά τή στάση μου. Τήν Ἀθήνα τῶν μεγάλων διαδηλώσεων γιά τήν Ἑνωσι, τήν Ἀθήνα τῆς ἀντίστασης ἐνάντια στόν ναζισμό, ὅταν ἀκόμα ἡ Εὐρώπη ἦταν γονατισμένη. Θά παραμείνουμε ἀπλοί θεατές στήν ἀπόπειρα διαγραφῆς πατρίδων καί δικαιωμάτων, στήν πλαστογράφηση τῆς ἱστορίας, στήν προσπάθεια παρθενογένεσης ἐνός τερατώδους πολυκηδεμονευόμενου συνομοσπονδιακοῦ μορφώματος; Ἀπάθεια ἢ σιωπή ἰσοδυναμεῖ μέ συννεοχή. Κι ἐγώ θά ἐπαναλάβω πώς ἀρνοῦμαι

νά διαγράψω τήν Κερύνεια καί τήν Λάπηθο μέ τά ἀνεξίτηλα ἀχνάρια τοῦ Κανάρη, γιὰτί ἂν τό ἀποδεχθῶ θά ἔχω ἐνταφιάσει τήν ἀξιολογία μου. Μοῦ ἐπιδαψιλεύετε τιμές. Καί εἰλικρινά αἰσθάνομαι εὐγνωμοσύνη ἀλλά καί ἀνέτοιμος νά τίς ἀποδεχθῶ γιὰτί οἱ καταθλιπτικές καταστάσεις συνεχίζονται, γιὰτί τ' ἀηδόνια τοῦ Σεφέρη δολοφονήθηκαν, γιὰτί ἡ ἀρχαία λαλιά βουβάθηκε στή Σαλαμίνα καί τήν Ἐπεια, γιὰτί ἡ Ἑλληνική παράδοση δολοφονεῖται. Καί αἰσθάνομαι ἄβολα ὅταν ὁ πατριωτισμός λαιδορεῖται καί ἡ ἀναφορά στίς ρίζες προβάλλεται ὡς σωδινισμός. Ἀρνοῦμαι νά ἀποδεχθῶ τήν πλαστογράφηση μᾶς πολυχιλιόχρονης ἱστορίας, γιὰτί ἔτσι θά αὐτοπυρπολήσω τίς ρίζες μου. Ἀρνοῦμαι νά ρυτιδώσω τίς σκέψεις μου. Κι ἂν ἀνεχθῶ τή φήμιση τῆς ἀρχαίας λαλιάς θά χάσω τή φωνή καί τή γραφίδα μου. Ἄν ἀφήσω ὄρφανό τό μνήμα τοῦ Μούσκου καί τήν Ἐπεια θά μέ κυνηγοῦν οἱ Ὀνήσιλλοι καί οἱ Ρέ. Ἀρνοῦμαι νά τιθασεύσω τήν ἀγωνία μου, γιὰτί οἱ κίνδυνοι ἐλλοχεύουν. Γιὰτί Ἀνανόμορφα σχέδια κερδοκοῦν, ἐνῶ οἱ συνθῆκες εὐνοοῦν μία νέα διεκδικητική στατηγική.

* Ὁ τίτλος καί ἡ ἐπιλογή τοῦ ἀποσπάσματος ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ Βάσου Λυσσαρίδη κατά τήν τελετή βραβεύσεως του ἀπό τόν Δῆμο Ἀθηναίων (2.6.2008) ἀνήκουν στήν ἐφημ. Ἀντιφωνητής (11.6.2008, σ.5)

Η ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΝΕΟΤΑΞΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΕ ΕΞΕΛΙΞΗ*

τῆς Ἑλένης Δαμβουνέλη

Νεοταξικό σχέδιο εἶναι ἀσφαλῶς ἡ προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅσο καί τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων, οἱ ὅποιοι θέλουν νά μιμηθοῦν ἀρνητικά τούς θρησκευτικούς βασιικά γάμους, μέ ὅλα ὅσα τούς συνθέτουν.

Ἡ πρόφαση πῶς ἔτσι ἀποκαθίστανται τά δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων δέν εὐσταθεῖ. Τήν ἴδια στιγμή οἱ συμβουλές τοῦ δημάρχου Τήλου, ὅπως καί ἓνα κείμενο πού διάβασε στους νυμφευόμενους, δείχνουν πῶς ὁ δήμαρχος πάει νά πάρει τό ρόλο τοῦ ἱερέα, προβάλλοντας κάποιες ἀρχές ἀπό τίς γνωστές πού ἰσχύουν στό θρησκευτικό γάμο. Ἡ περίπτωση τοῦ συμφώνου συμβίωσης θά μπορούσε νά εἶναι πιό ταιριαστή γιά τούς ὁμοφυλόφιλους καί γιά λόγους κοινωνικούς, ἀλλά χωρίς καί πάλι νά μπορεί καί νά πρέπει νά δοθεῖ ἡ δυνατότητα υἰοθεσίας καί ἀνατροφῆς παιδιῶν.

Ἡ προώθηση στήν κοινωνία τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅσο καί τῶν γάμων μεταξύ ὁμοφυλοφίλων, ἔχει τούς πιό κάτω βασικούς σκοπούς:

1. Τόν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων, πού ἀποτελεῖ νεοταξική πρόθεση. Μέ τόν τρόπο αὐτό δηλαδή πού προβάλλεται ἡ ὁμοφυλοφιλία, τό παιδί μεγαλώνει χωρίς τή συνειδητοποίηση τοῦ προορισμοῦ τοῦ φύλου του, πού μπορεί νά τό ὀδηγήσει εἴτε στήν πατρότητα, εἴτε στή μητρότητα. Περιορίζεται στόν ἀτομισμό του καί συχνά ἀναπτύσσει καί ἄκρατο ἐγωϊσμό.

2. Τή «γκεττοποίηση» ἢ «φατριασμό» τῆς κοινωνίας, ὅπου διαμορφώνονται ἑτεροκλιητες ὁμάδες, πού δέν συγκλίνουν ἐπι-

κοινωνικά καί κοινωνικά. Ὅλοι ξέρουμε πῶς ἀνάμεσα σέ γονεῖς, γιά παράδειγμα, ὑπάρχει μιὰ «κατανόηση». Οἱ ὁμάδες πού δημιουργοῦνται μοιάζουν μέ ἀντίπαλες συχνά φατρίες, μεταξύ τῶν ὁποίων δέν ὑπάρχει κατανόηση, ἀλλά ἀπλά ἀνοχή, ἴσως καί ἐπίπλαστη. Ἐτσι, ἡ κοινωνία ἀπανθρωποποιεῖται. Τά ἦθη καί τά ἔθιμα διαφοροποιοῦνται καί τελικά καί ὁ λαός φατριαζεται καί ἀποξενώνεται, μέ ἀποτέλεσμα τή σταδιακή ἐθνική ἀλλοτρίωση.

3. Μέ τήν ἐπιδιωκόμενη υἰοθεσία, τό «ζευγάρι» θά μπορεῖ νά μυεῖ τά παιδιά πού υἰοθετεῖ σέ ἓνα νέο μοντέλο ἀνθρώπου, πού σαφῶς μπορεῖ νά τό ὀδηγεῖ σκόπιμα πρὸς τήν ὁμοφυλοφιλία.

Δέν εἶναι τυχαῖο πού ἀκοῦμε νά λένε πῶς ἔχουν γεννηθεῖ ὁμοφυλόφιλοι. Τά ἄτομα λοιπόν, τείνουν νά αὐτοβεβαιωθοῦν πῶς ἀποτελοῦν ἓνα διαφορετικό εἶδος ἀνθρώπου, τό ὁποῖο ἐνίστε τείνουμε νά πιστέψουμε πῶς ἰσχύει, ὅταν οἱ ἴδιοι αὐτοί ἄνθρωποι, πού μιλοῦν γιά ἀνθρώπινα δικαιώματα, δέν σέβονται συχνά τους συνομιλητές τους, τούς διακόπουν ἢ καί τούς προσβάλλουν, προτάσσοντας τά δίκια τους, τά ὁποῖα δῆθεν ἀποκαθίστανται. Ταυτόχρονα δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση πῶς τά ἄτομα αὐτά εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ προορισμένα νά ζοῦν ὡς ὁμοφυλόφιλοι, χωρίς νά ὑπάρχει περίπτωση νά ἀλλάξουν.

Σέ σχετικό δημοσίευμα νεαρός Ἀμερικανός ἀποκαλύπτει πῶς μέσω τοῦ ψυχαναλυτῆ του ἀνέπτυξε ὁμοφυλοφιλική σχέση, ἐπειδή πείστηκε πῶς «ἔτσι ἦταν πλασμέ-

* Πρώτη δημοσίευση στήν ἐφημ. Χριστιανική (12.6.2008, σ. 10)

νος». Πολύ γρήγορα κατάλαβε πώς αυτό δεν ήταν αλήθεια και δημιούργησε μία κοινωνική έρωτική ζωή.

4. Η προώθηση της ομοφυλοφιλίας, μέ γάμο ιδίως, αποδυναμώνει τόν κοινωνικό ιστό της οικογένειας, όπου αναπτύσσονται τά ουσιώδη βιώματα, πού παιδαγωγούν και διαμορφώνουν χαρακτήρες, διδάσκουν τήν αγάπη, τή συμβίωση και τή χαρά νά ανήκεις σέ οικογένεια και νά προσφέρεις σέ αυτήν στοργή και ενδιαφέρον. Στήν οικογένεια νοιώθει τό παιδί νά αναπτύσσεται ή προσωπικότητά του μέσα στήν ασφάλεια της αγάπης τών γονέων και εκεί διαμορφώνει τή συνείδηση του φύλου του. Η οικογένεια επίσης, διαμορφώνει χαρακτήρες ικανούς νά γίνουν ενεργοί πολίτες, ανήκοντες στή μεγάλη οικογένεια, πού τή λένε κοινωνία.

5. Η προώθηση της ομοφυλοφιλίας προωθεί και μία τάση «α-ήθικότητας», αφού συχνά οί νέοι θεωρούν τήν επιλογή αυτή μία ακόμη «έμπειρία», τήν όποία ένίστε τούς ζητούν νά αποδεχθούν μέ τό άζημίωτο, αφού αυτό θά τούς επιτρέψει νά εμφανισθούν πιό «τρέντι» και «ίν» στίς παρέες τους. Παρέες, όπου έχουν στρέψει τό ενδιαφέρον τους πολλοί παράγοντες της πονηρής Νέας Τάξης.

Ο Κίρκεργκααρτ είχε προβλέψει πώς θά έρχόταν μία έποχή όπου ή «α-ήθικότητα» θά ήταν πιό επικίνδυνη από τήν ανηθικότητα. Στήν «α-ήθικότητα» τό άτομο δεν προβληματίζεται καθόλου για τίς διαφορές μεταξύ καλού και κακού. Τό καλό τό ταυτίζει μέ ό,τι τό βολεύει, τό ευχαριστεί κ.λπ.

6. Αλλά ή προώθηση της ομοφυλοφι-

λίας αποσκοπεϊ, πέραν από όποιους άλλους λόγους περιγράψαμε, και στήν καταστροφή της κοινωνίας σταδιακά. Τό άτομο συχνά εκτρέπεται σταδιακά και αναπτύσσει απολύτως νοσηρά ενδιαφέροντα, ενώ αποβλέπει σέ νέες μορφές ίκανοποιήσεως και απολαύσεων, πού συχνά τόν οδηγούν στήν απόλυτη καταστροφή. "Ας σκεφτούμε τίς περιπτώσεις τών τραβεστί, της αλλαγής φύλου, όσο και τών τρανσέξουαλ, πού όλα αποτελούν νεοταξικές τακτικές. Μπορούμε νά σκεφτούμε, όταν βλέπουμε τούς τύπους ανθρώπου πού παρουσιάζουν, πόσο δίκιο είχαν οί αρχαίοι, όταν έλεγαν: «Ως χαριέν έστ' άνθρωπος, όταν άνθρωπος ή».

Η σημερινή κοινωνία και οί τάσεις πού διαμορφώνονται σ' αυτήν οδηγούν στήν προσπάθεια νά πλασθει νέος τύπος άνθρωπου μέ νέες αρχές, πού στήν πραγματικότητα είναι άπαξίες. Τό άτομο και ιδίως ό νέος μεγαλώνει μέ τήν έντύπωση πώς έλευθερία είναι ή απόλυτη άρνηση κάποιων αξιών και αρχών. Τό «όλα επιτρέπονται» δείχνει νά ισχύει όλο και περισσότερο και ένίστε χρησιμοποιούνται και σχετικές αιτιάσεις. Ο νέος προκαλείται νά αναπτύσσει τάσεις και καταστάσεις πού τόν ευχαριστούν και θεωρεί τήν ευζωΐα σάν αυταξία.

Μέσα σ' αυτή τήν πραγματικότητα εκείνο πού είναι ανησυχητικό αλλά ουσιώδες νά επισημανθει, είναι ή έλλειψη του ούμανισμού και της ανθρωπιστικής παιδείας. Μέσα από αυτήν μπορεί νά προσεγγισθει πιό εύκολα και ή γνώση γύρω από τήν Ορθοδοξία, πού δεν είναι άπλά τύπος και συμβατικότητα ή κάποτε και κοινωνική επίδειξη, αλλά βίωμα και καταξίωση ζωής.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

Η ΠΑΝΑΚΕΙΑ ΤΩΝ ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ Η ΑΠΑΘΗ ΤΩΝ ΟΛΟΗΜΕΡΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ*

του Στεφάνου Σωτηρίου

Ἡ μερική κατάργηση βρεφικῶν σταθμῶν θά μπορούσε νά ἀποτελέσει τήν μαγιά γιά τό κεφάλαιο πού θά δημιουργοῦνταν γιά τήν ἀναγνώριση μισθοδοσίας τοῦ ἐπαγγέλματος «Μητέρα».

Γιατί ὅμως δέν ὠφελοῦν οἱ σταθμοί;

Φυσικά γιατί δέν προσφέρουν τίποτε, ἐκτός ἀπό μία χοάνη κατασπατάλησης δημοσίου χρήματος καί δημιουργίας φιλασθενων καί ἀνίκανων Ἑλλήνων στό μέλλον.

Ὅταν ἡ Μητέρα πού ἐργάζεται στά Σπάτα, στόν Πειραιά, ἢ ἀκόμη στό Ἀμαρούσιο, πρέπει νά ἀφήσει τόν Νέο Κόσμο στίς 6.00 γιά νά φτάσει ἔγκαιρα στήν ἐργασία της στίς 7.30 καί ὁ παιδικός σταθμός ἀνοίγει στίς 7.30, πῶς θά μπορέσει νά τό καταφέρει αὐτό; Ὅταν σχολάει στίς 3.30 μ.μ. καί πρέπει νά φτάσει στόν Ν. Κόσμο ὡς τίς 4.00 μ.μ. νά παραλάβει τό παιδί της, πῶς θά τό καταφέρει τή στιγμή πού ὁ σταθμός κλείνει στίς 3.30, βαριά 4 μ.μ.; Καί ὅταν κάθε τρεῖς καί μία τό προσωπικό τοῦ σταθμοῦ (ὡς δημοσίοι ὑπάλληλοι καί συνδικαλιστές) ἔχει ἀπεργία, ἀργίες, Σάββατα, πού ἡ μητέρα ἰδιωτική ὑπάλληλος ἐργάζεται καί τό Σάββατο καί στίς διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ, τῆς Λαμπρῆς κ.λ.π., πού θά ἀφήσει ἡ μητέρα τό παιδί της γιά νά πάει νά ἐργαστεῖ;

Ἔχει ἀποδειχθεῖ λοιπόν στήν πράξη ὅτι οἱ σταθμοί ἐξυπηρετοῦν μόνο τούς δημοσίους ὑπαλλήλους πού διορίζονται σέ αὐτούς

καί τούς πολιτικούς πού τούς διορίζουν, ἕναν ἐλαχιστότατο ἀριθμό ἑλληνοπαίδων καί λίγο μεγαλύτερο ἀριθμό ἀλλοδαπῶν. Τόσο τά Ἑλληνόπουλα ὅμως, ὅσο καί τά ἀλλοδαπά φαίνεται ὅτι δέν τόν ἔχουν ἐπίσης τόσο μεγάλη ἀνάγκη, ἀφοῦ ποτέ δέν ἐξαντλοῦν τό ὠράριο, καθ' ὅτι οἱ παπποῦδες καί οἱ γιαγιάδες (ὅλες οἱ Ἀλβανικές οἰκογένειες ἔχουν τούς προγόνους τους στήν Ἑλλάδα) τά παραλαμβάνουν ἀρκετά νωρίς. Ἄρα καί ἀπό αὐτά τά παιδιά πού πᾶνε στόν σταθμό ἡ συντριπτική πλειονότητα δέν τόν ἔχει στήν οὐσία ἀνάγκη.

Ἐνας ἄλλος λόγος γιά τήν ἀκαταλληλότητα τῶν παιδικῶν σταθμῶν ὅμως ἔρχεται ἀπό τά δημόσια παιδιατρικά νοσοκομεῖα καί ἀποκαλεῖται «Καταστροφέας τοῦ παιδικοῦ ἀνοσοποιητικοῦ συστήματος». Τά περισσότερα παιδιά βρεφικῆς ἡλικίας, πού προσέρχονται στά νοσοκομεῖα, τό ὀφείλουν στίς ἰώσεις τῶν παιδικῶν σταθμῶν. Καί βέβαια τό ἄσθμα καί ἡ φιλασθένεια, πού θά ἀκολουθεῖ στόν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς τους, δέν ἀξίζουν τήν θυσία τους στήν πανάκεια τοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ! (πανάκεια=φάρμακο διά πᾶσα νόσο, κόρη τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατά τή Μυθολογία). Στίς 15.11.2005, ὁ ὁμότιμος καθηγητής παιδιατρικῆς τοῦ παν/μίου Ἀθηνῶν κ. **Μπαρτζώκας**, δήλωσε στόν Ρ/Σ Σκάι 100,3 F.M. καί στόν δημοσιογράφο κ. **Ἄρη Πορτο-**

* Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Στεφάνου Σωτηρίου, *Δημογραφικό καί Λαθρομετανάστευση*, ἐκδ. Τῆνος, Ἀθήνα 2007, σσ. 114-116.

σάλτε, πώς οί παιδικοί σταθμοί μπορούν να χαρακτηριστούν ως οί καταστροφείς του παιδικού παγκρέατος. Έχουν βαρύτατο μερίδιο εϋθύνης στην έκρηξη του διαβήτη τύπου Α', πού παρατηρείται τελευταία στην χώρα μας. Καί βέβαια, ό διαβήτη μπορεί να μην είναι θανατηφόρος, αλλά τά ψυχολογικά κυρίως προβλήματα πού προκαλεί στά παιδιά, τά εμποδίζουν σίγουρα από την σωστή ανάπτυξη. Σκοπός δέν είναι μόνο να κάνουμε τά παιδιά. Είναι να αναθρέψουμε υγιή παιδιά.

Τό ίδιο άρνητικό αποτέλεσμα μέ τούς βρεφονηπιακούς σταθμούς έχουν και τά «**όλοήμερα σχολεία**». Αποκόπτουν τό παιδί από την οικογένεια, τό καταπονούν πνευ-

ματικά, σωματικά και ψυχικά, άφού τό κρατούν στό περιβάλλον του σχολείου πάνω από 10 ώρες, χωρίς τροφή (ή μέ τό πλαστικό κρουασάν του κυλικείου και στην καλύτερη περίπτωση την ξηρά τροφή πού παίρνει τό πρωί από τό σπίτι), βρώμικο, κουρασμένο, χωρίς όρεξη για καμία άλλη δημιουργική δραστηριότητα και διάβασμα στίς 4.30 και στίς 5 τό άπόγευμα πού γυρνάει στό σπίτι. Αν ένας εργαζόμενος ξεκίναγε για την δουλειά του στίς 6 τό πρωί και επέστρεφε στό σπίτι του στίς 6 τό άπόγευμα, ύπάρχει νουνεχής άνθρωπος πού πιστεύει πώς θά μπορούσε να κάνει κάτι δημιουργικό από τίς 6 ως τίς 10 τό βράδυ, πού θά πέσει να κοιμηθεί;

Ἡ ἐσωτερική ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας

Ἡ ἀσκηταί εἶναι οἱ μόνοι ἱεραπόστολοι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἀσκητισμός εἶναι ἡ μόνη ἱεραποστολική σχολή τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀσκησις καί ζωή, διά τοῦτο μόνον μέ τήν ἀσκησιν καί τήν ζωήν κηρύττει καί πραγματοποιεῖ τήν ἱεραποστολήν της. Νά ἀναπτυχθῆ ὁ ἀσκητισμός, ὁ προσωπικός καί ἐκκλησιαστικός, –αὐτό πρέπει νά εἶναι ἡ ἐσωτερική ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας μέσα εἰς τόν λαόν μας. Ἡ ἐνορία πρέπει νά γίνῃ ἀσκητικόν κέντρον. Ἀλλά αὐτό ἤμπορεῖ νά τό κάμῃ μόνον ἐφημέριος- ἀσκητής. Ἡ προσευχή καί ἡ νηστεία, ἡ ἐκκλησιαστική ζωή τῆς ἐνορίας, ἡ λειτουργική ζωή –αὐτά εἶναι τά κύρια μέσα τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ τά ὅποια ἐπιδρᾷ ἀναγεννητικῶς ἐπάνω εἰς τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἐνορία, ἡ ἐνοριακή κοινότης πρέπει νά ἀναγεννηθῆ, καί ἐν τῇ φιλοχρίστῳ καί φιλαδέλφῳ ἀγάπῃ νά διακονῇ ταπεινά τόν Χριστόν καί ὅλους τούς ἀνθρώπους μέ πραότητα καί ταπείνωσιν, μέ θυσίαν καί αὐταπάρνησιν. Καί ἡ διακονία αὐτή ὀφείλει νά διαποτίζεται καί νά τρέφεται ἀπό τήν προσευχήν καί τήν λειτουργικήν ζωήν. Αὐτό εἶναι τό βασικόν, τό ἀπαραίτητον. Ἀλλ' ὅλα αὐτά ἀπαιτοῦν ὡς προϋπόθεσιν: τό νά γίνουν οἱ ἴδιοι οἱ ἀρχιερεῖς μας, οἱ ἱερεῖς μας καί οἱ μοναχοί μας ἀσκηταί, καί δι' αὐτό: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Ἀνθρωπος καί Θεάνθρωπος*, ἔκδ. τρίτη, ἔκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1974, σ. 61.)

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Η ΔΟΥΦΟΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΚΑΙ Η ΕΥΘΥΝΗ ΜΑΣ

του Ἱερομονάχου Λουκά Γρηγοριάτου

Ἄνησυχοῦν ἔντονα καί διαμαρτύρονται δυναμικά οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων γιὰ τὴν παρακολούθησή τους μέσω δορυφόρου ἐν ᾧρα ὑπηρεσίας. Πρῶτοι αὐτοὶ στήν Ἑλλάδα θά πάρουν στό πέτο τους μία συσκευή παρακολούθησος μέσω δικτύου GPS στό πλαίσιο τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ἐπιχειρησιακῆς τους δραστηριότητος. Ὅπως ὁμως παρατηροῦν, μέ τό μέτρο αὐτό προσβάλλονται ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἐλευθερία τῆς προσωπικότητος καί τό ἀπόρρητο τῶν προσωπικῶν τους δεδομένων, καί ἐπισημαίνουν ὅτι γίνονται ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν ἠλεκτρονική παρακολούθηση ὄλων τῶν ἐργαζομένων στήν Τοπική Αὐτοδιοίκηση (ἐφημ. Ἑλευθεροτυπία 18/4/2008, Πρῶτο Θέμα 30/3/2008).

Ὁ καθένας κατανοεῖ τούς λόγους ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τους, ἀλλά συμμερίζεται καί τὴν ἀνησυχία τους. Ἀναμφίβολα ἡ εὐταξία, τὴν ὁποία ἐγγυᾶται ἡ σωστή ἀσκηση τοῦ λειτουργήματός τους, εἶναι σημαντικό κοινωνικό ἀγαθό. Ἡ προστασία ὁμως τῆς προσωπικῆς τους ἐλευθερίας εἶναι ἐξίσου πρωτεῦον ζήτημα, σέ μία ἐποχή πού τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί οἱ στοιχειώδεις ἐλευθερίες του κινδυνεύουν ὅσο ποτέ ἄλλοτε. Ὅλη ἡ κοινωνία ὀφείλει νά ἀκούσῃ τὴν διαμαρτυρία τους καί νά ἀπαιτήσῃ τὴν προστασία τους. Καί βέβαια ἡ ἀπρόσωπη κοινωνία συγκεκριμενοποιεῖται σέ πολιτικούς καί ἐκκλησιαστικούς θεσμούς, πολιτικά κόμματα, κοινωνικές ὀργανώσεις, κοι-

νωνικούς φορεῖς καί ἀπλούς πολίτες. Δέν πρέπει οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων νά γίνουν ἡ «κερκόπορτα», ἀπό τὴν ὁποία θά μπη ὁ «βάρδαρος» καί θά ἀλώσῃ τούς πάντες, ὥστε νά παρακολουθοῦνται καί νά ἐλέγχωνται ὅλοι γιὰ ὅλα. Γνωρίζουμε ἐποχές, σάν τὴν γερμανική κατοχή στήν πατρίδα μας ἢ τὴν ἐποχή Στάλιν στήν Ρωσία, πού χρειάσθηκε νά προστατευθῇ ὁ συνάνθρωπος ἀπό δυναστικές ἐξουσίες. Ἴσως νά χρειασθῇ καί πάλι νά τόν προστατεύσουμε. Γιατί πρέπει νά ἐκχωρήσουμε τό δικαίωμα γιὰ τόν ἀπόλυτο ἐλεγχό του;

Ἐπὶ τῆς βέβαια ἀνθρώποι μέ πνευματική ἐλευθερία (ἅγιοι μάρτυρες καί ὁμολογητές), οἱ ὁποῖοι οἰκιοθελῶς προσφέρθηκαν στά χέρια τυραννικῶν ἐξουσιῶν γιὰ νά ὁμολογήσουν τὴν Χριστιανική Πίστι. Αὐτά τά παραδείγματα μᾶς ἐνθουσιάζουν, ἀλλά σχεδόν ὅλοι δέν εἴμαστε σέ θέση νά τὰ μιμηθοῦμε. Οὔτε βέβαια μποροῦμε νά ἀπαιτοῦμε ἀπό συναθρώπους μας νά ἔχουν ἀνάλογη πνευματική ἐλευθερία. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τόνισε: «ἂν σᾶς διώχνουν ἀπό μία πόλη, φεύγετε στήν ἄλλη» (Ματθ. 10, 23). Δέν μποροῦμε νά ζητᾶμε ἀπό συναθρώπους μας, ἂν αἰσθάνωνται ὅτι κινδυνεύει ἡ προσωπική τους ἐλευθερία, νά κάνουν πράξεις τέτοιας ἢ μικρότερης ἔστω αὐτοθυσίας καί νά δεσμεύσουν τούς ἑαυτούς τους σέ ἀνελεύθερες καταστάσεις. Ἡ Χριστιανική ἀγάπη ἀπαιτεῖ ἀπό ἐμᾶς νά συμπαρασταθοῦμε σέ ὅσους καί σήμερα νοιώθουν ὅτι κινδυνεύουν ἀπό τὴν ἠλεκτρονική παρακολού-

θησή τους. Είναι στοιχειώδης πράξη φι-
λανθρωπίας. Ύποθέτω ότι ή ευμάρεια δέν
μας έχει άποναρκώσει. Διαθέτουμε πιστεύω
άκόμη άντανακλαστικά έλευθερίας, άντα-
νακλαστικά πού δέν καταπνίγηκαν από τήν
ευμάρεια και από τόν φόβο, πού δέν έχουν
χαθή κάτω από τά συντρίμμια πού δημι-
ούργησε ό πολιτισμός τής φιλαυτίας. ”Αν

πράγματι είναι έτσι, μπορούμε νά έλπίζου-
με. Διαφορετικά όδηγούμαστε μόνοι μας
στή δυστυχία, όπως λέει ό Σεφέρης: «τρά-
πεζες, πολυποίκιλες προμάτειες, μαγαζιά,
ευμάρεια και ή συνακόλουθή της δυστυ-
χία». Γιατί ή προσωπική άνελευθερία, σέ
όσους δέν έχουν άκόμη άποκτήσει τήν πνευ-
ματική έλευθερία, είναι δυστυχία.

✿ ≡ ≡ ≡ ✿ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ✿ ≡ ≡ ≡ ✿

Και ουσιαστικό και τυπικό έλλειμμα στό βιβλίο Έπίσημα κείμενα Βιοηθικής

Άπό τόν Καθηγητή Ύατρικής του Παν-
επιστημίου Άθηνών κ. Άθανάσιο Β. Άδρα-
μίδη έλάδαμε τήν άκόλουθη έπιστολή μέ
ήμερομηνία 19.5.2008:

Πρός τήν διεύθυνση τής Παρακαταθή-
κης.

Στό τεύχος σας Ύουλίου-Αύγούστου 2007
στή σ. 19 ύπάρχει σχόλιό σας μέ τίτλο **Άνε-
ξήγητη διασύνη και έλλειψη διαλόγου για
τά θέματα Βιοηθικής.**

Άναφέρεσθε σέ αυτό, στην έκδοση του
βιβλίου Έπίσημα κείμενα Βιοηθικής από
τήν Άποστολική Διακονία, τό όποιο όπως
γράφετε, «φέρει τήν ύπογραφή τής Ύερῶς
Συνόδου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος». Ά-
γόρασα τό βιβλίο αυτό, επειδή μέ ένδια-
φέρει ιδιαιτέρως τό θέμα, αλλά και διότι,
όπως μάς πληροφορεΐτε, «έχει ήδη μετα-
φρασθει στην Άγγλική, Γαλλική και Ρωσ-
σική γλώσσα».

Εΐναι μέν στό έξώφυλλο γραμμένο «Ύε-

ρά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Έλλάδος,
Έπιτροπή Βιοηθικής», αλλά ουδεμία άνα-
φορά γίνεται σέ άπόφαση –και ποιά ήταν
ή άπόφαση– για τήν έκδοση του βιβλίου
αυτου. Έκ του τίτλου αυτου, τό έρώτημα:
Τό βιβλίο είναι τής Ύερῶς Συνόδου τής
Έκκλησίας τής Έλλάδος (Ι.Σ.Ε.Ε.), ή τής
«Έπιτροπής Βιοηθικής»; Ποιά δέ και τά
μέλη τής Έπιτροπής αυτης;

Η γνώμη μου είναι ότι, σέ τέτοια κείμε-
να χρειάζεται και ύπογραφή, τόσο των ειση-
γητων όσο και των αποφασισάντων. Δια-
φορετικά, ή έγκυρότης έφεισιβάλλεται.

Εΐναι άξιοπροσεκτη ή παρατήρησή σας
ότι επαναλαμβάνονται και στό βιβλίο αυτό,
για πολλοστή έπομένως φορά, «οί 55 βασι-
κές θέσεις τής Ι.Σ.Ε.Ε. επί τής Ύθικής των
Μεταμοσχεύσεων» από τό βιβλίο «Μετα-
μοσχεύσεις και Έκκλησία» του 2001, παρά
τά πολλά έπισημανθέντα λάθη σέ πολλές
άπό αυτες, βάσει τής διεθνοϋς βιβλιογρα-
φίας, και τίς πολύ λανθασμένες θέσεις της
επί των άρθρων 12, 13, κ.ά., όχι δέ μόνον
έπιστημονικώς αλλά και εκκλησιαστικώς!

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Κωνσταντίνος Καρακατσάνης, Καθηγητής Πυρηνικής Ίατρικής Ίατρικής Σχολής Α.Π.Θ., «“Εγκεφαλικός θάνατος” και Μεταμοσχεύσεις ὀργάνων», (ιατρική και φιλοσοφική θεώρηση) ἑκδ. Ἁγιοτόκος Καππαδοκία, Θεσσαλονίκη 2008, 3η ἔκδοση βελτιωμένη και ἐπηξημένη, σσ. 200, σχ. 17x24 ἑκ.

Μέ ιδιαίτερη χαρά εἶδαμε τό νέο βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ Πυρηνικής Ίατρικής στό Ἁριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κ. Κωνσταντίνου Καρακατσάνη μέ τίτλο «“Εγκεφαλικός θάνατος” και Μεταμοσχεύσεις ὀργάνων». Τό βιβλίο πού κυκλοφόρησε ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ἁγιοτόκος Καππαδοκία» τόν Μάιο τοῦ 2008 ἀποτελεῖ μία βελτιωμένη και ἐπηξημένη ἔκδοση τοῦ παλαιότερου βιβλίου τοῦ συγγραφέως «“Εγκεφαλικός θάνατος” –Ταντίζεται μέ τόν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου;» τῶν ἐκδόσεων University Studio Press.

Τό βιβλίο τοῦ κ. Καρακατσάνη, σέ μία πολύ φροντισμένη παρουσίαση, κάνει μία πλήρη ἀνασκόπηση τοῦ ἐπίκαιρου θέματος τῶν μεταμοσχεύσεων και τῆς δωρεᾶς ὀργάνων, μέσα ἀπό τή διεισδυτική ματαιά τοῦ γνήσιου ἐπιστήμονα πού ἐπί εἰκοσιοκτώ συναπτά ἔτη ἀσχολεῖται ἐρευνητικά και κλινικά μέ τό θέμα, ἀλλά και τοῦ ἀνθρώπου πού γνωρίζει τήν ὀρθόδοξη θεολογία και τήν πατερική

παράδοση. Πρόκειται γιά μία σοβαρή ἐπιστημονική μελέτη –ὅπως καταδεικνύεται και ἀπό τίς 568 παραπομπές τῆς– πρωτότυπη και πρωτοποριακή γιά τόν ἑλληνικό χῶρο, πού ἀξίζει νά μελετηθεῖ ἀπό κάθε γιατρό, ἀλλά και ἀπό κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο και ὀπωσδήποτε ἀπό κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πού ἐπιθυμεῖ νά διαβάσει λόγο ἀληθείας, λόγο ὄντως θεολογικό. Ὁ συγγραφέας –ὅπως και πολλοί ἄλλοι– φρονεῖ ὅτι μέ τό θέμα τῆς δωρεᾶς ὀργάνων ἀπό «ἐγκεφαλικῶς νεκρούς» δότες «εἶναι ἀπαραίτητο ν’ ἀσχοληθεῖ Πανορθόδοξος Σύνοδος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας». «Ἀπό καθαρῶς ἐπιστημονικῆς θεώρησης, πυκνώνουν πλέον οἱ ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες εἰσηγοῦνται τήν ἐγκατάλειψη τῆς ἔννοιας τοῦ “ἐγκεφαλικοῦ θανάτου”», τονίζεται στόν πρόλογο. Διαβάζοντας τό βιβλίο καταλαβαίνει κανεῖς τό γιατί. Ὁ κ. καθηγητής μέ σαφήνεια και τεκμηρίωση ἀποκαλύπτει ὅλες τίς σκοπιμότητες και τίς ἀντιφάσεις τοῦ ἐπινοήματος τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου». Τά τελευταῖα χρόνια, ἐπισημαίνει, παρουσιάστηκαν «σπουδαῖες ἱατρικές και θεολογικές μελέτες μέ τίς ὁποῖες καταδεικνύεται ὅτι ἡ ἐπιχειρούμενη ἀπό μερικούς ταύτιση τοῦ “ἐγκεφαλικοῦ θανάτου” μέ τό βιολογικό θάνατο δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει δεκτῆ ἀπό τή θεολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας». Μελέτες, ὅπως αὐτή τοῦ κ. Καρακατσάνη, ἀνοίγουν δρόμους.

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ρουμάνος επίσκοπος μετέλαβε μαζί με παπικούς και ουνίτες!

Στις 25 Μαΐου 2008 εγκαινιάσθηκε στην Τιμοσοάρα της Ρουμανίας ουνιτικός ναός. Ο Μητροπολίτης Βανάτου της Ὁρθοδόξου Ρουμανικής Ἐκκλησίας Nicolae Corneanu μετείχε στά ἐγκαίνια τοῦ ουνιτικοῦ ναοῦ καί –ἐκπλήσσοντας τούς πάντας– μπήκε στό ἱερό καί μετέλαβε μαζί μέ τούς παπικούς καί τούς ουνίτες!

Μετά τόν σάλο πού ξέσπασε ἀπό τήν ἀντικανονική καί σκανδαλώδη πράξη του, ἀναγκάσθηκε νά παραδεχθεῖ αὐτό πού ἔκανε, ἀλλά ἐδήλωσε ὅτι δέν μετανιώνει γι' αὐτό! Ἡ Ἐκκλη-

σία τῆς Ρουμανίας σέ ἀνακοίνωσή της ἀναφέρει ὅτι «ἴσως ζητηθεῖ ἀπό τόν Μητροπολίτη Corneanu νά δώσει μιὰ κατάλληλη ἐξήγηση». Ἡ ὑποδάθμιση αὐτή τοῦ συμβάντος, τό ὅποιο κανονικά θά ἔπρεπε –βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων–, νά ἐπιφέρει καθαίρεση τοῦ Μητροπολίτου, ἔκανε τό Πατριαρχεῖο Μόσχας νά στείλει ἐπιστολή καί νά «ζητᾶ ἀπό τόν Πατριάρχη Δανιήλ τῆς Ρουμανίας καί τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νά ἐκφράσουν τή στάση τους ἀπέναντι σ' αὐτό τό γεγονός» (βλ. <http://www.interfax-religion.com/?act=news&div=4770>)

Ἐς σημειωθεῖ ὅτι ὁ παρεκτραπεῖς Ρουμά-

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή (ἐμπεριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς *Παρακαταθήκης* ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

Γράφετε καθαρά τά στοιχεῖα σας

Ἐάν στείλατε μία φορά στή διάρκεια τοῦ ἔτους τή συνδρομή σας στήν *Παρακαταθήκη*, ἀγνοήστε τήν ταχυπληρωμή πού θά βρεῖτε γιά δεύτερη φορά ἐντός τοῦ περιοδικοῦ.

Γιά λόγους πρακτικούς δάζουμε δύο φορές τό χρόνο τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή σέ ὅλα τά ἀντίτυπα τοῦ συγκεκριμένου τεύχους τῆς *Παρακαταθήκης*. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά στείλετε γιά δεύτερη φορά συνδρομή.

Δύο φορές τό χρόνο γίνεται καί ἡ ἀποστολή τῶν ἀποδείξεων σέ ὅσους ἔστειλαν συνδρομή.

Παρακαλοῦμε στό ἐντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς νά γράφετε καθαρά στή θέση «Ἀποστολέας» τά στοιχεῖα σας, ἔτσι ὅπως ἀναγράφονται στήν ἐτικέτα τῆς *Παρακαταθήκης* πού λαμβάνετε. Ἐάν ἄλλα στοιχεῖα ἀναγράφουμε ἐμεῖς στήν ἐτικέτα στόν φάκελο τῆς *Παρακαταθήκης* καί ἄλλα ἐσεῖς στήν ταχυπληρωμή πού μᾶς στέλνετε, δημιουργεῖται πρόβλημα.

Σέ περίπτωση πού καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς τῆς *Παρακαταθήκης*, παρακαλοῦμε ἐνημερῶστε μας σχετικά, διότι διαφορετικά δέν λαμβάνουμε γνώση γιά τήν κατάθεσή σας.

νος Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος τώρα ἐρωτοτροπεῖ μέ τούς παπικούς, στά χρόνια τοῦ κομμουνισμοῦ –ὅπως παραδέχθηκε– εἶχε συνεργασθεῖ μέ τήν μυστική ἀστυνομία.

▼ ▼ ▼

Θά προσηλυτίζουν τούς πυροπλήκτους...

Ἀπό τό Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη Δελτίον Τύπου στίς 26.6.2008, πού ἀναφέρει τά ἑξῆς: «Σέ συνέχεια προηγούμενων προσηλυτιστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἡ νεοπροτεσταντική ὀργάνωση “Ἑλληνική Ἱεραποστολική Ἐνωση”, προγραμματίζει, γιά τόν μήνα Ἰούλιο 2008, στίς πυρόπληκτες περιοχές τοῦ νομοῦ Ἡλείας, νέα δραστηριότητα ὑπό τόν τίτλο “Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ”.

Ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὁμάδας αὐτῆς, ἐπειδή στήν Ἑλλάδα ὑπάρχουν δύο τύποι ἀνθρώπων, “οἱ μέν λατρευτές διαφόρων εἰδώλων καί στήν ἄλλη κατάταξη λατρευτές τοῦ γιοῦ τοῦ Θεοῦ”, ἔχουν σκοπό “ὅπως κατάκτησε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τήν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας”, μέ τόν ἴδιο τρόπο νά περπατήσουν κι ἐκεῖνοι σέ “κάθε γωνιά τῆς πατρίδας μας”, ὥστε νά γνωρίσουν οἱ... Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι τόν Χριστό, σάν νά τόν ἀγνοοῦν ἐδῶ καί 2000 χρόνια.

Πρόκειται γιά μία ἀπό τίς ὁμάδες, πού τά καλοκαίρια τοῦ 2004 καί τοῦ 2006 κατέκλυσαν τά νησιά μας μέ διάφορα προσηλυτιστικά ἔντυπα.

Ὑπενθυμίζουμε γιά μία ἀκόμη φορά, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων Του, ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι δωρεά τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι ὁ κάθε χριστιανός σώζεται ὅταν ζεῖ ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, ὡς μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία (Ἐφεσ. 5, 23, Α΄ Τιμ. 3, 15). “Ὅλες οἱ προσηλυτιστικές δραστηριότητες ὑπηρετοῦν ὑποπτες, ἀνθρώπινες σκοπιμότητες.

Ἐξ ἄλλου τό Σύνταγμα τῆς Πατρίδας μας (ἄρθρο 13) ἀπαγορεύει τόν προσηλυτισμό».

▼ ▼ ▼

Τό Βατικανό εὐλογεῖ τούς ἐξωγήϊνους

Κάτω ἀπό αὐτόν τόν τίλο διαβάζουμε στήν ἐφημ. Ἔθνος (15.5.2008, σ. 14) τά ἑξῆς:

«Μπορεῖ πρίν ἀπό τέσσερις αἰῶνες ὁ Γαλι-

λαῖος νά καταδικάστηκε στήν πυρά τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης, ὅταν ὑποστήριξε ὅτι ἡ Γῆ περιστρέφεται γύρω ἀπό τόν Ἥλιο, ὡστόσο, σήμερα τό Βατικανό δείχνει τό σύγχρονο πρόσωπό του καί δίνει τήν εὐλογία του ...στούς ἐξωγήϊνους.

Ὁ ἀστρονόμος τοῦ Πάπα, Γκαμπριέλ Φοῦνες, δήλωσε ὅτι δέν μπορεῖ νά ἀποκλειστεῖ ἡ ὑπαρξη νοημόνων ὄντων, πού ἔχουν δημιουργηθεῖ ἀπό τόν Θεό, καί ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φυλή ἐνδεχομένως εἶναι τό “ἀπολωλός πρόδοατο” τοῦ σύμπαντος.

Μέσα σέ μία γενικότερη τάση σύγκλισης ἀνάμεσα στή θρησκεία καί τήν ἐπιστήμη, ὁ πατήρ Φοῦνες ἔγραψε σέ ἄρθρο του μέ τίτλο “Οἱ ἐξωγήϊνοι εἶναι ἀδελφοί μου”, ὅτι ὅπως ὑπάρχουν πολλές μορφές ζωῆς τόν πλανήτη μας, ἔτσι θά μπορούσαν νά ὑπάρχουν νοήμονα ὄντα καί στό Διάστημα.

Ἰσχυρίζεται μάλιστα ὅτι ὀρισμένα ἐξ αὐτῶν θά μπορούσαν νά εἶναι ἀπαλλαγμένα ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα καί νά ζοῦν, σέ ἀντίθεση μέ τόν ἄνθρωπο, σέ πλήρη ἄρμονία μέ τόν δημιουργό τους.

Γιατί νά μήν μπορούμε νά μιλήσουμε γιά ἕναν ἐξωγήϊνο ἀδελφό; Θά ἦταν ἐξάλλου μέρος τῆς δημιουργίας”, γράφει ὁ διευθυντής τοῦ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὁποῖος συνεργάζεται μέ πολλά πανεπιστήμια ἀνά τόν κόσμο.

“Δέν μπορούμε νά θέσουμε ὄρια στήν ἐλευθερία δημιουργίας τοῦ Θεοῦ”, τονίζει ὁ ἀστρονόμος τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος πιστεύει στή θεωρία τοῦ “Μπίγκ Μπάνγκ”. Ὁ Φοῦνες ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀναζήτηση μορφῶν ἐξωγήϊνης ζωῆς δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν πίστη στόν Θεό, καθώς πολλοί εἶναι οἱ ἐπιστήμονες πού πιστεύουν στόν Θεό.

Ὅταν ρωτήθηκε γιά τήν καταδίκη τοῦ Γαλιλαίου τόν 17ο αἰῶνα, ὁ ἀστρονόμος τοῦ Πάπα ἀπάντησε ὅτι ἔγιναν λάθη στό παρελθόν, ἀλλά ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα γιά τό Βατικανό νά γυρίσει σελίδα καί νά κοιτάξει τό μέλλον.

Σέ μία προσπάθεια μάλιστα νά θερμάνει τίς σχέσεις του μέ τήν ἐπιστημονική κοινότητα, τό Βατικανό διοργανώνει τόν ἐπόμενο χρόνο συνέδριο γιά τά 200 χρόνια ἀπό τή γέννηση τοῦ Δαρβίνου».

Κύριος Εύρωβουλευτής ζητεί αλλαγές στο έλληνικό αλφάβητο

Τήν άπλοποίηση τής Έλληνικης γραφής ζητεί ό Κύριος εύρωβουλευτής Μάριος Ματσάκης μέ σχετική εισήγηση πού υπέβαλε πρός τόν ύπουργό Παιδείας τής Κύπρου Άνδρέα Δημητρίου. Τήν πρότασή του κοινοποίησε και στους Έλληνες εύρωβουλευτές.

Ό κ. Ματσάκης προτείνει στόν Κύριο ύπουργό τή σύσταση μιās όλιγομελοϋς επιτροπής γλωσσολόγων, οί όποιοι θά μπορούσαν, εμπειριστατωμένα νά ενδιατρίψουν επί τοϋ θέματος, και νά δώσουν μιά επιστημονική έγκυρη πρόταση για τόν έκμοντερισμό-άπλοποίηση τής Έλληνικης γραφής.

Στήν επιστολή του ό Κύριος εύρωβουλευτής παραθέτει «ώς τροφή για σκέψη» τά έξής άπίστευτα:

1. Νά καταργηθοϋν τά γράμματα “η” και “υ” και νά αντικατασταθοϋν άπό τό “ι”.

2. Νά καταργηθεϊ τό γράμμα “ω” και νά αντικατασταθεϊ άπό τό γράμμα “ο”.

3. Νά καταργηθοϋν οί έξής συνδυασμοί γραμμάτων και νά αντικατασταστοϋν ως έξής: “αι”->“ε”, “ει”->“ι”, “οι”->“ι”, “αυ”->“αβ”, “ευ”->“εβ”

4. Νά καταργηθεϊ ή χρήση τοϋ “γγ” και νά αντικατασταθεϊ άπό τό “γκ”.

5. Νά καταργηθεϊ τό τελικό γράμμα “ς” και νά αντικατασταθεϊ άπό τό γράμμα “σ”.

Ός άποτέλεσμα τών άνωτέρω αλλαγών-άναφέρει ό εύρωβουλευτής- τό Έλληνικό αλφάβητο θά έχει μόνο 21 γράμματα (α, β, γ, δ, ε, ζ, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ) και ένα μόνο δίφθογγο (τό “ου”).

Ό κ. Ματσάκης ύποστηρίζει ότι ή άπλοποίηση τής Έλληνικης γραφής «καθίσταται άναγκαία μέσα στά πλαίσια μιās τόσης ένωτικης πορείας τών γλωσσών στήν Ευρωπαϊκή Ένωση...». Έπιπλέον, «μία τέτοια αλλαγή θά καταστήσει τήν Έλληνική γραφή πιό άπλή και πολύ πιό εύχρηστη... Έιδιαίτερα όσον άφορᾶ τήν χρήση ήλεκτρονικού ύπολογιστή και σέ σχέση μέ μεγάλο άριθμό άτομων πού έχουν διάφορες μορφές δυσλεξίας...».

Σχόλιο «Π»: Ό «έκσυγχρονιστής» κ. Ματσάκης ἄς εξηγήσει, γιατί οί “Άγγλοι, παραδείγματος χάριν, ή οί Γάλλοι δέν καθιερώνουν τή φωνητική όρθογραφία. Γιατί θά πρέπει νά τήν καθιερώσουμε έμεις; Μήπως για τόν κ. Ματσάκη θά ήταν καλύτερα νά υίοθετήσουμε μιά και καλή τό λατινικό αλφάβητο; Νά σημειώσουμε ότι, σύμφωνα μέ μελέτες, ένας άπό τούς λόγους πού οί Ίάπωνες έχουν τίς γνωστές έξαιρετικές επιδόσεις στήν έπιστήμη και τήν τεχνολογία είναι και τό ότι οί μαθητές εκεί καλλιεργοϋν τό μυαλό τους για νά άμοφοιώσουν τήν όντως δύσκολη γλώσσα τους. Έμεις έδω, μέ τό μονοτονικό και τήν λογική τής έλάσσονος προσπαθείας, μετά άπό μερικές δεκαετίες θά συνεννοούμεθα μέ νοήματα και θά φέρνουμε γιαπωνέζους νά μās διδάξουν άρχαία ελληνικά.

▼ ▼ ▼

Σάββας Καλεντερίδης: Άποκαλύψεις για τό «Τουρκορθόδοξο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως»

Όπως άποκαλύφθηκε πρόσφατα, κατά τή διάρκεια τής εισαγγελικης έρευνας για τήν παραστρατιωτική-παρακρατική όργάνωση ΕΡΓΕΝΕΚΟΝ, κεφάλαια ύψους 50.000.000 δολλαρίων άπό διακίνηση ναρκωτικων και άλλες παράνομες πράξεις εισέρρευσαν στους λογαριασμούς τοϋ λεγομένου Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου τής Κωνσταντινούπολης, ή προφυλακισμένη εκπρόσωπος (Σεβγκί Έρενερόλ) τοϋ όποιου δήλωσε εύθαρσώς ότι στά γραφεία τοϋ “πατριαρχείου” συνεδρίαζε άπαξ τής έβδομάδος τό έπιχειρησιακό σκέλος τής ΕΡΓΕΝΕΚΟΝ, ένω ή ίδια είχε συνεχώς έπαφές μέ τήν τουρκική ύπηρεσία πληροφοριων ΜΙΤ.

Ός γνωστόν, τό «Τουρκορθόδοξο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως» μέ «πατριάρχη» τόν «παπά-Ευθύμ» δημιουργήθηκε άπό τό κεμαλικό κράτος για νά κτυπηθεϊ τό Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως.

▼ ▼ ▼

Και οί Βούλγαροι θέλουν Θεσσαλονίκη και Χαλκιδική

Όπως μās πληροφορήσε φίλος, πού μετέβη

προσφάτως στη Βουλγαρία, ακόμη και στα περιπτερά μεγάλων πόλεων πωλούνται μπλούζες με τυπωμένο επάνω τους χάρτη της «Μεγάλης Βουλγαρίας», που παρουσιάζει όλη την κεντρική Μακεδονία με την Θεσσαλονίκη και τη Χαλκιδική, την ανατολική Μακεδονία και τη Θεσσαλία μέχρι τη Λάρισα ως βουλγαρικά εδάφη!

”Ας τά βρούν λοιπόν πρώτα οι Βούλγαροι με τους Σκοπιανούς, για να ξέρουμε και εμείς τι ζητεί ο καθένας και να κανονίσουμε τι θα δώσουμε, για να μη μείνει κανείς παραπονεμένος!

v v v

Φιλοπαπικός κατά τό National Geographic ο Άγιος Μάρκος Ευγενικός!

Στήν κατά τά άλλα ενδιαφέρουσα έκδοση του διεθνούς περιοδικού National Geographic (ή ελληνική του έκδοση γίνεται από τον «Δημοσιογραφικό Όργανισμό Λαμπράκη», Δ.Ο.Λ.)

μέ τίτλο «1453. Ή Αλωση της Πόλης» υπάρχει μιá ιστορική ανακρίβεια που «βγάζει μάτι». Κυρίως όμως προσβάλλει τή μνήμη σπουδαίων μορφών της Έκκλησίας και του Γένους μας.

Στή σελίδα 67 με πᾶσαν έπιστημοσύνη δηλοῦται ότι «οί ιεράρχες Μάρκος Ευγενικός, Βησσαρίωνας, Γεώργιος Σχολάριος και Ίσιδωρος, όρμώμενοι από πατριωτικά αισθήματα, αποδέχτηκαν τό πρωτείο του πάπα έλπίζοντας σέ βοήθεια από τή Δύση. Ή στάση τους αυτή αποδοκιμάστηκε από τήν πανίσχυρη άνθενωτική μερίδα της Βασιλεύουσας».

Τό ανωτέρω δηλούμενο είναι άληθές για τους λατινόφρονες Βησσαρίωνα και Ίσιδωρο, άλλ' άπολύτως ψευδές για τους προμάχους της Όρθοδοξίας άγιο Μάρκο Ευγενικό και Γεώργιο (προφανώς έννοει Γεννάδιο) Σχολάριο, πρώτον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μετά τήν άλωση. Άσχετος ή κάτι χειρότερο ό συγγραφέας του National Geographic;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Συνδέσμου
για τήν Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Έκδότης - υπεύθυνος κατά τον νόμο: Βασιλική σύζ. Ήρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Έκδόσεως: Μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Πασχάλης Κουκουλής. Μονοπρόσωπη Ε.Π.Ε.

Έκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή έσωτερικού έτήσια: 10 ευρώ

Συνδρομή έξωτερικού έτήσια: 30 ευρώ

Συνδρομή Κύπρου έτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Έπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ένυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τίς άπόψεις των συγγραφέων τους και ακολουθούν τήν όρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Έπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, κατόπιν γραπτής άδειας από τήν διεύθυνση του περιοδικού.

